

שריבי אור

תורה

בהעלותך

פרשת

בהעלותך את הנרות

שְׁעוֹרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּמִלּוֹה מַלְכָּה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ נְשִׂא

עוֹד יֵאוֹשׁ, [שֶׁהוּא אוֹמֵר לְעִצְמוֹ:] "הִנֵּה אֲמַרְתִּי, הַתְּפִלָּתִי — לֹא הִתְעוֹרַרְתִּי". אִז לָכֵן צְרִיכִים לִנְגֹן, כָּל אוֹת לִנְגֹן, כָּל מַלְאָה לִנְגֹן, כַּמָּה שְׂיוֹתֵר מִנְּגֻנִים כִּף יוֹתֵר נִפְתָּח הַלֵּב, אֲנָשִׁים לֹא מְבִינִים לָמָּה צְרִיכִים נְגוּנִים, אֶפְשָׁר אֵת הַשְּׁחֵרִית לְהַגִּיד בִּ-5 דְּקוֹת, וְאֵת הַמְּנַחָה בִּ-2 דְּקוֹת, וְאֵת הַמְּעֵרִיב בִּ-2 דְּקוֹת וְחֲצִי, אִם לֹא מִנְּגֻנִים. לָמָּה צְרִיכִים לְהַגִּיד מְעֵרִיב שְׁעָה, וּמְנַחָה חֲצִי שְׁעָה, וְשְׁחֵרִית אַרְבַּע שְׁעוֹת, וְהֵינּוּ אוֹמְרִים פְּעַם, מִתְחִילִים בִּ-3:00 בְּבֹקֶר, גּוֹמְרִים 16:00 אַחֲרֵי הַצְּהָרִים בְּשַׁבַּת. כִּי הָעֶקֶר זֶה הַנְּגוּנִים, הָעֶקֶר שְׁאֵדָם יִנְגֵן אֵת הַתְּפִלָּה.

שְׁעִבְשׂוּ הַתְּפִלָּה שְׁנֵי כְּטָבִי"ם עַל הָרֹאשׁ שְׁלֵנוּ, כָּל כְּטָבִי"ם זֶה גְּדֹל מְטוֹס, רַק מִהֶרְסִיסִים לְבַד אֶפְשָׁר לְהַהֲרֹג

גְּדֹלַת תּוֹרָתוֹ וְהַשִּׁיחוֹת שֶׁל רַבְּנוֹ, אִם הָיוּ שׁוֹמְעִים תּוֹרָה אַחַת עִם הַנְּגוּן וְהַרְקוּד... הַרְבֵּה אוֹמֵר שְׁלֹכַל אוֹת וְכָל מַלְאָה שֶׁלוֹ יֵשׁ נְגוּן וְרַקוּד, כָּל מַלְאָה שֶׁהוּא אוֹמֵר יֵשׁ לְזֶה נְגוּן וְרַקוּד, כָּל מַלְאָה שֶׁרַבְּנוֹ מוֹצֵיא מִהַפֶּה, אִז צְרִיף לִנְגֹן אֵת זֶה וְלִרְקֹד אֵת זֶה. וְהַתְּנוּעוֹת נִמְשָׁכִים אַחֲרֵי הַנְּגוּן, אִז הַדְּבָרִים נִהְיִים מְמִילָא, הַנְּגוּנִים וְרַקוּדִים נִהְיִים מְמִילָא.

אָדָם שְׁשׁוֹמֵעַ אֵת הַתּוֹרָה שֶׁל רַבְּנוֹ, שׁוֹמֵעַ מַלְאָה שֶׁל רַבְּנוֹ, הוּא שׁוֹמֵעַ אֵת הַתְּפִלָּה... כִּי לְכָל תְּפִלָּה יֵשׁ נְגוּן וְרַקוּד, כְּתוּב בְּכָל הַסְּפָרִים שְׁלֹכַל תְּפִלָּה יֵשׁ אֵת הַנְּגוּן שְׁלָה, לְכָל מַלְאָה, לְכָל אוֹת. כִּי מִהֶמְלִים לְבַד, אָדָם הוּא לֹא מִתְעוֹרֵר, לְהַפֶּךְ, אָדָם הוּא מְקַבֵּל יֵאוֹשׁ מִהֶמְלִים לְבַד, הוּא לֹא מִתְעוֹרֵר אִז הוּא מְקַבֵּל

לְמוֹאֵב. "לֹא אָדוֹם" — לֹא אָדוֹם. מַה בְּלֶק מִפֶּחֶד? מַה בְּלֶק נִבְהַל? מַה בְּלֶק קוֹרָא לְבַלְעָם וְזִקְנֵי מִדִּין וְזִקְנֵי מוֹאֵב, הֲרֵי כְּתוּב "אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה" [דְּבָרִים ב, ט], בֵּינָן לֹא מִרְשָׁה לְהַכְנִס לְמוֹאֵב, מַה נִּבְהַלְתָּ? "אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאֵב!"

אֵל, בַּלְעָם אָמַר "אֲנִי יוֹתֵר גָּדוֹל מִמֶּשָׁה". כִּיּוֹן שֶׁבַחְמָשׁ וַיִּקְרָא אֵין אֶל"ף, מִיִּשְׁהוּ כְּתַב שֵׁם אֶל"ף פְּצַפְנַת כְּזֹאתִי, לֹא יוֹדַע מִי כְּתַב אֶת זֶה, אָבֵל אֲנִי צָרִיךְ לְחַקֵּר בְּזֶה, אָבֵל עַל פֶּל פָּנִים ה' אָמַר לוֹ "תִּכְתֹּב וַי"ו" — הוּא כְּתַב וַי"ו, הוּא אָמַר לוֹ "תִּכְתֹּב יו"ד" — כְּתַב יו"ד, תִּכְתֹּב קו"ף. אוֹמֵר הַזֶּהֱר הוּא רָאָה אֶת הָאוֹת עַל כָּל הָעוֹלָם, הוּא רָאָה יו"ד עַל כָּל הָעוֹלָם, הוּא רָאָה קו"ף עַל כָּל הָעוֹלָם, הוּא רָאָה רַי"ש עַל כָּל הָעוֹלָם. הוּא הִגִּיעַ לְאֶל"ף, הוּא אָמַר "אֶת זֶה אֲנִי לֹא כוֹתֵב! לֹא כוֹתֵב!". הֵלֶךְ מִכּוֹת... הֵלֶךְ כְּכֹה... נִשְׁפָּף דָּם, כָּל הַכְּנֶרֶת נִהְיָתָה אֲדָמָה

מֵאָה אִישׁ. הֲרִסִים נִפְלוּ כְּעַתָּה בְּמִקּוֹם פְּתוּחַ, אִזּוֹ רַק עַל יְדֵי הַנְּגוּנִים, לְעַצֵּר אֶת הַכְּטָבְמִים, זֶה רַק עַל יְדֵי הַתְּהַלִּים, שֶׁכָּל בַּת יְהִיָּה לָהּ סִפֵּר תְּהַלִּים צְמוּד אֶלֶיָּהּ, עֲכָשְׁיוֹ זֶה מִצָּב שֶׁל מִלְחָמָה, לֹא יוֹדְעִים מְתֵי הַמִּלְחָמָה תִּגְמַר. בֵּינָן מִתְחַנֵּן לְבִיבֵי: "תִּפְסִיק אֶת הַמִּלְחָמָה, תִּפְסִיק, אֲנָשִׁים נִהְרָגִים, אַתָּה אֵין לָךְ רַחֲמָנוּת, רָשַׁע מְרָשָׁע, אִזּוֹ בְּשִׁבִיל מַה אַתָּה עוֹשֶׂה אֶת זֶה? בְּשִׁבִיל הַפְּרִנְצָפִים שֶׁלָּךְ? תִּפְסִיק, אֵל תִּכְנַס לְרַפִּיחַ!"

אֲנַחְנוּ אָמַרְנוּ, רַק לְהוֹרִיד אֶת הָרַי"ש. אֲנִי פִּגְשָׁתִי אֶת בֵּינָן, אָמַרְתִּי לוֹ: רַק לְהוֹרִיד אֶת הָרַי"ש, רַק לְהוֹרִיד אֶת הָרַי"ש, לְהוֹרִיד [מִרְפֵּיחַ] אֶת הָרַי"ש — יִשְׂאֵר פִּיחַ, רַפִּיחַ כּוֹתְבִים ר' פ' י' ח', אִזּוֹ בֹא נוֹרִיד אֶת הָרַי"ש, תַּעֲשֶׂה טוֹבָה, תוֹרִיד אֶת הָרַי"ש, תוֹרִיד אֶת הָרַי"ש.

אָבֵל גַּם מִשָּׁה לֹא נִכְנַס לְעִמּוֹן, ה' אָמַר לוֹ "אֵל תִּכְנַס לְעִמּוֹן" — הוּא לֹא נִכְנַס לְעִמּוֹן, "אֵל תִּכְנַס לְמוֹאֵב" — לֹא נִכְנַס

וזה מה שקרה עכשיו בפרישה
 שלנו, שגם הלך מכות עם
 נחשון, (פנראה שנחשון שנבאום זה
 גלגול של נחשון בן עמינדב, פנראה...) על
 כל פנים, אז נחשון הזה אמר
 למשה אותי אתה לא תכתב
 בתורה, אותי אני לא מרשה לך,
 אני... הוא אומר [- משה לנחשון]:
 "מה אתה, מה הגאונה שלך,
 גאותן שכמוך, אתה [רוצה]
 שייכתבו עליך בעתונים, שידברו
 עליך בשובו בנים, שלא כתבו
 עליך את המלה נשיא, בשביל
 מה, בשביל מה אתה מתבלט?
 בשביל מה אתה יוצא דפן?
 תפסיק להיות יוצא דפן, תהיה
 כמו כלם, תהיה עם כלם, תישר
 קו עם כלם!". [ענה נחשון]: אני
 לא...

[כתוב:] "נשיא לבני ראובן
 אליצור בן שדיאור,
 נשיא לבני שמעון שלמיאל בן
 צורישידי" — למה שלומיאל? כי
 מי שעושה עברות הוא
 שלומיאל, היה לו חמש שמות:
 זמרי, שלומיאל. אחרי זה "נשיא
 לבני גד אליסף בן דעואל, נשיא

מורינו הרב לפני 9 שנים באמסטרדם

מדם, לא עזר שום דבר, הוא
 אמר "אני לא כותב אל"ף! לא
 כותב אל"ף!". אז למה? מדוע?
 שאלתי אותו: למה? הוא אמר
 אני לא יכול להסביר לך, אני
 יסביר פעם אחרת. אבל עכשיו
 אנחנו לא יכולים להסביר למה
 הוא לא כתב את האל"ף, אבל
 הוא לא רצה לכתב את האל"ף,
 בסוף הוא עשה אל"ף פפפנת,
 אני לא יודע איזה גדל, פיצאלע
 פיצאלע של אל"ף, הוא עשה
 פיצאלע פיצאלע.

נָפַל מֵהֶכְסֵא, יוֹסֵף רָאָה שְׂאִין
בְּרָרָה צְרִיכִים לְהִבְיֵא אֶת מְנַשָּׁה,
מְנַשָּׁה הַשְּׂכִיב אֶת כָּלֶם, דְּגָדַג
אוֹתָם דְּגָדַג אֶחָד קָל — כָּלֶם
נִשְׁכְּבוּ עַל הַרְצָפָה, הוּא שָׁם
עֲלֵיהֶם שְׂרָשְׂרָאוֹת בְּרִזְל. וְלִכְן
הִגְאָלָה תִּהְיֶה מִמְנַשָּׁה,
מִפְדָּה צוֹר, גְּמִלְיָאֵל בֶּן פְּדָה צוֹר,
הוּא פוֹדָה, הוּא יְפַדֶּה אֶת כָּלְנוּ,
כְּתוּב בְּפָרְקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פָּרַק
י"ז שֶׁהִגְאָלָה תִּתְחִיל מִמְנַשָּׁה,
וְאַחֲרֵי מְנַשָּׁה אִז מְגִיעַ אֲבִידָן —
שֶׁהוּא הִיָּה מִתְאַבֵּד, גְּדַעוֹנֵי —
הוּא הִיָּה מִהִגְדַעוֹנִים, כִּי
הִמְתְּאֲבָדִים זֶה גְדַעוֹנִים.

גְּדַעוֹנֵי¹ לְקַח 300 אִישׁ, וְהִיָּה
מוֹלֵם

לְבָנֵי אֶפְרַיִם אֲלִישְׁמַע בֶּן
עַמִּיהוּד — אֲלִישְׁמַע, צַעֲקָתִי לוֹ
"שְׂאֲבַעֵס", הוּא הִבְיֵא קָרְבָן
בְּשְׂאֲבַעֵס, קָרְבָן יְחִיד לֹא
מְבִיאִים בְּשְׂאֲבַעֵס, אִין דְּבַר כְּזֶה,
אֲנִי לֹא יוֹדַע מִי הִרְשָׁה לוֹ אֶת זֶה,
עַל כָּל פְּנִים אֲנִי צַעֲקָתִי לוֹ
"שְׂאֲבַעֵס", וּבִסוּף שָׁמוּ אוֹתִי
בְּכֹלֵא, שְׁנַתִּים בְּכֹלֵא כִּי צַעֲקָתִי
"שְׂאֲבַעֵס".

וְאַחֲרֵי זֶה בָּא [נְשִׂיא שְׁבֻט] מְנַשָּׁה,
מְנַשָּׁה [בְּנוֹ שֶׁל יוֹסֵף] זֶה
בְּנִדִיט, זֶה בְּרִיוֹן, הוּא הַשְּׂכִיב אֶת
כָּל הָאֲחִים עַל הַרְצָפָה בְּמִכָּה
אֶחָת, הִבְיֵאוּ שְׁבַעִים גְּבוּרִים —
הַסְּתוּבֵב לָהֶם הָרֹאשׁ אַחֲרָה.
יְהוּדָה נָתַן צַעֲקָה אֶחָת, אִז פְּרַעָה

❁ מוֹרָאֵי מַקּוּמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

וַיֹּאמֶר י"י אֵל גְּדַעוֹן כֹּל אֲשֶׁר יִלַּךְ בְּלִשׁוֹנוֹ מִן
הַפִּיִם כֹּאֲשֶׁר יִלַּךְ הַכֶּלֶב תִּצְיֵג אוֹתוֹ לְבָד וְכֹל
אֲשֶׁר יִכְרַע עַל בְּרַכְיֵו לְשִׁתוֹת: (ו) וַיְהִי מִסְפַּר
הַמַּלְאָקִים בְּיָדָם אֵל פִּיהֶם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ
וְכֹל יִתֵּר הָעָם כָּרְעוּ עַל בְּרַכְיֵיהֶם לְשִׁתוֹת מַיִם:
(ז) וַיֹּאמֶר י"י אֵל גְּדַעוֹן בְּשֹׁלֶשׁ מֵאוֹת הָאִישׁ
הַמַּלְאָקִים אוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם וְנִתְתִּי אֶת מִדְּוִן
בְּיָדָה וְכֹל הָעָם לִכְבוֹ אִישׁ לְמַקְמוֹ: (ח) וַיִּקְחוּ
אֶת צַדָּה הָעָם בְּיָדָם וְאֶת שׁוֹפְרֵתֵיהֶם וְאֶת כָּל
אִישׁ יִשְׂרָאֵל שָׁלַח אִישׁ לְאַהֲלָיו וּבִשְׁלֹשׁ
מֵאוֹת הָאִישׁ הַחֲזִיק וּמִחֲנֶה מְדוֹן הָיָה לוֹ
מִתַּחַת בְּעַמּוּק: (ט) וַיְהִי בְּלִילָה הַהוּא וַיֹּאמֶר
אֱלֹהֵי י"י קוֹם רַד בְּמִחְנֶה כִּי נִתְתִּינוּ בְּיָדָה: (י) וְאִם
יִרָא אֶתָּה לְרַדְתָּ רַד אֶתָּה וּפְרָה נַעֲרָה אֵל

¹ שְׂפֻטִים פָּרַק ז'
(א) וַיִּשְׁכַּם יִרְבַּעֵל הוּא גְדַעוֹן וְכֹל הָעָם אֲשֶׁר
אִתּוֹ וַיְחַנּוּ עַל עֵין חֶרֶד וּמִחְנֶה מִדְּוִן הָיָה לוֹ
מִצְפּוֹן מִגְּבַעַת הַמּוֹרָה בְּעַמּוּק: (ב) וַיֹּאמֶר י"י
אֵל גְּדַעוֹן רַב הָעָם אֲשֶׁר אִתָּה מִתְתִּי אֶת מִדְּוִן
בְּיָדָם כִּי יִתְפָּאֵר עָלַי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יָדִי
הוֹשִׁיעָה לִּי: (ג) וַעֲתָה קְרֵא נָא בְּאָזְנֵי הָעָם
לֵאמֹר מִי יִרָא וְחֶרֶד יִשָּׁב וַיִּצְפֹּר מִהָרַגְלָעַד
וַיִּשָּׁב מִן הָעָם עֲשָׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלְף וְעֶשְׂרֵת
אֶלְפִים נִשְׂאָרוּ: (ד) וַיֹּאמֶר י"י אֵל גְּדַעוֹן עוֹד
הָעָם רַב הוֹרֵד אוֹתָם אֵל הַפִּיִם וְאַצְרַפְנוּ לָהֶם
שָׁם וְהִיָּה אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֵי זֶה [לָהֶם אִתָּה הוּא
לָהֶם אִתָּה וְכֹל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֵי זֶה לֹא יִלְךְ עִמָּךְ
הוּא לֹא יִלְךְ: (ה) וַיּוֹרֵד אֶת הָעָם אֵל הַפִּיִם

הַיִּם, מְדִינַת וְעַמְלָק. וְגִדְעוֹן הַבֵּיא
שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף. ה' אָמַר לוֹ:
תַּעֲרִף אוֹתָם הַבֵּיתָה! לֹא רוּצָה
לְרֵאוֹת אֶת הַשְּׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם
אֶלֶף! שְׁכֹלֶם יִלְכוּ הַבֵּיתָה! תִּגִּיד
לְכֻלָּם לְלַכְתּוֹ הַבֵּיתָה! הֲלֹכוּ
עֹשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אֶלֶף הֲלֹכוּ
הַבֵּיתָה, הֲלֹכוּ לְאָכַל פִּיצָה
פְּלֶאפֶּל, לַעֲשׂוֹת מַלְוָה מַלְכָּה.
נִשְׂאָרוֹ עֶשֶׂר אֶלֶף. ה' אָמַר: זֶה
מִדְּאֵי הֲרַבָּה, אֲנִי לֹא צָרִיךְ עֶשֶׂר

כַּחֲלוֹ הַיִּם. כְּתוּב "וּמְדִינַת
וְעַמְלָק וְכָל בְּנֵי קְדָם נְפִלִים בְּעַמְקֵי כְּאֲרָבָה לְרַב]
וְלִגְמַלְיָהֶם אֵין מִסְפָּר [כַּחֲלוֹ שְׁעַל
שְׁפַת הַיָּם לְרַב]" (שְׁפָטִים ז, יב), מְדִינַת
וְעַמְלָק כַּחֲלוֹ הַיָּם הִגִּיעוּ, הִגִּיעוּ
כַּחֲלוֹ הַיָּם. מִי יִכּוֹל לְהִלָּחֵם?! אִז
הָיָה שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם אֶלֶף, הִצְבָּא
שְׁלֹנוּ הַיּוֹם מוֹנֵה חֲמֻשִׁים אֶלֶף,
אִז הָיָה שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם אֶלֶף, זֶה
לְהִלָּחֵם עִם כַּחֲלוֹ הַיָּם, הַמְּחַבְּלִים
זֶה חֲמֻשִׁים אֶלֶף, אֲבָל שָׁם
[בַּמְּלַחְמָה עִם מְדִינַת וְעַמְלָק] הָיָה כַּחֲלוֹ

מראי מקומות והערות

וּמֵאָה אִישׁ אֲשֶׁר אִתּוֹ בְּקִצָּה הַמַּחֲנֶה רֹאשׁ
הָאֲשֻׁמְרֵת הַתִּיכּוֹנָה אִף הִקָּם הַקִּימוֹ אֶת
הַשְּׁמֵרִים וַיִּתְקְעוּ בַּשּׁוֹפְרוֹת וּנְפוּץ הַכַּדִּים
אֲשֶׁר בְּיָדָם: (כ) וַיִּתְקְעוּ שְׁלֹשֶׁת הָרֵאשִׁים
בַּשּׁוֹפְרוֹת וַיִּשְׁבְּרוּ הַכַּדִּים וַיִּחֲזִיקוּ בְיַד
שְׂמֹאלָם בַּכַּדִּים וּבְיַד יְמִינָם הַשּׁוֹפְרוֹת
לְתַקוּעַ וַיִּקְרְאוּ חֶרֶב לֵי וְלִגְדְעוֹן: (כא) וַיַּעֲמֵדוּ
אִישׁ תַּחְתָּיו סָבִיב לַמַּחֲנֶה וַיִּרְץ כָּל הַמַּחֲנֶה
וַיִּרְיעוּ (וַיִּנִּסּוּ) וַיִּנּוּסוּ: (כב) וַיִּתְקְעוּ שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת הַשּׁוֹפְרוֹת וַיִּשֶׁם יי אֶת חֶרֶב אִישׁ
בְּרַעְיוֹ וּבְכָל הַמַּחֲנֶה וַיִּנֶּס הַמַּחֲנֶה עַד בֵּית
הַשְּׁטֵה צָרְתָה עַד שְׁפַת אֲבָל מְחֹלָה עַל
טֶבֶת: (כג) וַיִּצְעַק אִישׁ יִשְׂרָאֵל מִנַּפְתְּלֵי וּמִן
אֲשֶׁר וּמִן כָּל מְנַשֶּׁה וַיִּרְדְּפוּ אַחֲרֵי מְדִינַת: (כד)
וּמִלְאָכִים שִׁלַּח גִּדְעוֹן בְּכָל הַר אֶפְרַיִם לֵאמֹר
רְדוּ לְקִרְאֵת מְדִינַת וְלִכְדוּ לָהֶם אֶת הַמַּיִם עַד
בֵּית בְּרָה וְאֶת הַיַּרְדֵּן וַיִּצְעַק כָּל אִישׁ אֶפְרַיִם
וַיִּלְכְּדוּ אֶת הַמַּיִם עַד בֵּית בְּרָה וְאֶת הַיַּרְדֵּן:
(כה) וַיִּלְכְּדוּ שְׁנֵי שָׂרֵי מְדִינַת אֶת עֶרֶב וְאֶת זָאב
וַיַּהֲרֹגוּ אֶת עֹרֵב בְּצוּר עֹרֵב וְאֶת זָאב הַרְגוּ
בְּנֶקֶב זָאב וַיִּרְדְּפוּ אֶל מְדִינַת וַיִּרְאֶשׁ עֶרֶב וַיִּזְאָב
הַבֵּיאוּ אֶל גִּדְעוֹן מִעֵבֶר לַיַּרְדֵּן:

הַמַּחֲנֶה: (יא) וְשִׁמְעַת מֵה יִדְּבֵרוּ וְאַחַר
תַּחֲזוּקָנָה יִדְּבֵרוּ וַיִּרְדְּתָה בַּמַּחֲנֶה וַיִּרְדּוּ הוּא וּפְרָה
נִצְרוּ אֶל קִצָּה הַחֲמֻשִׁים אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: (יב)
וּמְדִינַת וְעַמְלָק וְכָל בְּנֵי קְדָם נְפִלִים בְּעַמְקֵי
כְּאֲרָבָה לְרַב וְלִגְמַלְיָהֶם אֵין מִסְפָּר כַּחֲלוֹ שְׁעַל
שְׁפַת הַיָּם לְרַב: (יג) וַיִּבֵּא גִדְעוֹן וְהָיָה אִישׁ
מִסְפָּר לְרַעְיוֹ חֲלוֹם וַיֹּאמֶר הִנֵּה חֲלוֹם חֲלַמְתִּי
וְהִנֵּה (צִלּוּל) צִלּוּל לָחֵם שְׁעָרִים מִתְּהַפֵּף
בַּמַּחֲנֶה מְדִינַת וַיִּבֵּא עַד הָאֵהָל וַיַּפְהוּ וַיִּפֹּל
וַיַּהֲפֹכְהוּ לְמַעַלָּה וַיִּפֹּל הָאֵהָל: (יד) וַיַּעֲזוּ רַעְיוֹ
וַיֹּאמֶר אֵין זֹאת בְּלִתִּי אִם חֶרֶב גִּדְעוֹן כֵּן יוֹאֵשׁ
אִישׁ יִשְׂרָאֵל נָתַן הָאֱלֹהִים בְּיָדוֹ אֶת מְדִינַת וְאֶת
כָּל הַמַּחֲנֶה: (טו) וַיְהִי כִשְׁמַע גִּדְעוֹן אֶת מִסְפָּר
הַחֲלוֹם וְאֶת שִׁבְרוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיִּשֶׁב אֶל מַחֲנֶה
יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר קִימוּ כִי נָתַן יי בְּיַדְכֶם אֶת
מַחֲנֶה מְדִינַת: (טז) וַיַּחֲזֵק אֶת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת הָאִישׁ
שִׁלְשָׁה רֵאשִׁים וַיִּתֵּן שּׁוֹפְרוֹת בְּיַד כָּלֶם וְכַדִּים
רִקִּים וְלַפְדִּים בְּתוֹךְ הַכַּדִּים: (יז) וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים מִמֵּינוּ תִרְאוּ וְכֵן תַּעֲשׂוּ וְהָיָה אֲנֹכִי בָּא
בְּקִצָּה הַמַּחֲנֶה וְהִיָּה כְּאֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה כֵּן תַּעֲשׂוּ:
(יח) וַתִּקְעַתִּי בַּשּׁוֹפָר אֲנֹכִי וְכָל אֲשֶׁר אִתִּי
וַתִּקְעַתֶּם בַּשּׁוֹפְרוֹת גַּם אַתֶּם סָבִיבוֹת כָּל
הַמַּחֲנֶה וַאֲמַרְתֶּם לֵי וְלִגְדְעוֹן: (יט) וַיִּבֵּא גִדְעוֹן

אָלף, תְּעִיף אוֹתָם.

גְּדַעוֹנִים", כִּי

הגדעונים הם היו 300 מול מליון, 300 מול מליון, תקעו בשופרות ושברו את הכדים, וכלם התחילו לברח, ותהי "חרב איש ברעהו" [שפטים ז, כב]. אז זה מדברים על מנשה — [שנשיאו] גמליאל בן פדהצור.

טוב אז מה נעשה [כדי לברר מי ישאר], נרד לנחל, מי שישים את הראש במים — תעיף אותו, רק מי שמוציא מים מהכף היד ומלקק את זה לאט לאט ובדרך ארץ [משאיר אותו בכבוד]. אפלו אדם שותה כוס מים, הוא צריך לשותות את זה בדרך ארץ, לשבת, לאט לאט, בנחת, לא שותים את זה בזלילה ולא ברעבתנות, ולא מתנפלים על הכוס מים. מי שהתנפל על הנחל — שיעוף הביתה, לא צריך אותו.

נשארו 300. לכן לסירת קוראים

ואחרי מנשה בנימין זה אבידן בן גדעוני, לכן זה גדעוני, כי גדעון היה ממנשה, הוא היה ממשפחות מנשה, אבל השמות שלהם זה גדעונים, אבידן בן גדעוני, כי כל הגדעונים הם מתאבדים, אנשים מתאבדים, לכן הם נקראים גדעונים, אבידן בן גדעוני. אחרי בנימין מגיע "אחיעזר בן עמישדי — נשיא לבני דן".

אחרי זה בא פגעיאל בן עכרן לאשר, ולכן שכט אשר — הפהנים מתחננים רק עם שכט אשר, שהם היו הכי קדושים, הכי טהורים, הכי טהורים מפל השכטים. ואחרי זה מגיע "נשיא לבני נפתלי — אחירע בן עינן", שהוא קופץ, הוא קופץ על כל

מְנַהֵלֶת, אִזּוּ הִיא יְכוּלָה לְהִיּוֹת
מְנַהֵלֶת סְמִינָר שֶׁל אֶלֶף בְּנוֹת, כָּל
בַּת, בְּפֶרֶט אִם הִיא הוֹלֶכֶת עִם
שָׂאֵל, הִיא חַיִּבַת לְקַרֵּא כָּל יוֹם
פֶּרֶק בְּנִבְיָא, כְּמוֹ שֶׁצְּבִיָּה צוֹקֵר
מִסְבִּירָה אֶת זֶה, מִמָּשׁ כְּאִלּוּ זֶה
קוֹרֶה עִכְשָׁיו. שְׁקוֹרְאִים פֶּרֶק
בְּנִבְיָא, צְרִיכִים לְהִרְגִישׁ שֶׁזֶה
קוֹרֶה עִכְשָׁיו.

אָדָם יוֹשֵׁב לְיַד הַהֲגָדָה — הוּא
נִרְדָּם, (אֲנִי נִרְדַּמְתִּי בְּכֹל הַהֲגָדָה,
מָה אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת?...) אָבֵל גִּדְעוֹן
אָמַר: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי לֹא
מִבִּין, קָרָאנוּ אֶת הַהֲגָדָה, אֲנִי לֹא
מִבִּין, אֵיפֹה הַנְּסִים, אֵיפֹה הַנְּסִים,
מָה כָּכָה? אֲנִי כָּל הַהֲגָדָה רְעַדְתִּי,
כְּאֵלֶּה נְסִים, כְּאֵלֶּה נְסִים, עֶשׂוּ
הַמַּכּוֹת, קְרִיעַת יַם סוּף, בְּמִצְרַיִם
חַמְשִׁים וְעַל הַיָּם מְאֵתִים
חַמְשִׁים, אֲנִי כְּלִי רוּעַד. אֵה, כָּכָה
[אִזּוּ גַם לֶךְ אֲעֲשֶׂה נְסִים]... אָדָם קוֹרֵא
אֶת הַהֲגָדָה — צְרִיף לְרַעַד! כְּמוֹ
אוֹתוֹ שֶׁבַע שָׁנִים, וְהוּא הִלְךָ
[לְהַנִּים] [לְחַבֵּט] חֲטִים בְּגַת [לְהַנִּים מִפְּנֵי
מִדְּוָן. שִׁפְטִים ו, יא], כִּי אֶת הַחֲטִיטִים
עֲשׂוּ בְּגַת וְאֵת הַיִּין עֲשׂוּ בַּגָּרָן —

כְּדוֹר הָאָרֶץ, הוּא קוֹפֵץ מִחֲבֵרוֹן
לְאֶלְכָסְנִדְרִיהַ, וּמֵאֶלְכָסְנִדְרִיהַ
לְחֲבֵרוֹן.

חוֹשִׁים הוּא הָיָה חֲרַשׁ אֵלִים וְהָיָה
לוֹ רַק יֶלֶד אֶחָד לְדוֹן, כִּי
מִדְּוָן יוֹצֵא שְׁמִשׁוֹן הַגְּבוּר, שֶׁהוּא
יְהִיָּה מְשִׁיחַ לְעֵתִיד לְבָא, הוּא
יָבֵא עִם מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, זֶה דוֹקָא
יוֹצֵא מִדְּוָן, כִּי דוֹן הוּא הַמֵּאֲסָף
לְכָל הַמַּחְנֶה, הוּא מַחְזִיר
בְּתִשׁוּבָה אֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, הוּא
הוֹלֵךְ לְאֵט לְאֵט, הוּא מַחְזִיק אֶת
הַנְּחָשִׁים אַחֲרָיָה. נְחָשִׁים זֶה
נְחָשׁ, נְחָשִׁים זֶה אוֹתִיוֹת נְחָשׁ
יָם, אִזּוּ הוּא מַחְזִיק אֶת הַנְּחָשִׁים
— שֶׁהַנְּחָשׁ בָּלַע אוֹתָם.

כִּי כָּל אֵלֶּה שֶׁהוֹלְכִים עִם
הַקַּעְקוּעִים — הַנְּחָשׁ בָּלַע
אוֹתָם. לָכֵן אָמַרְנוּ שֶׁכָּל בַּת
צְרִיכָה לְהִיּוֹת מְנַהֵלֶת אוֹ מוֹרָה,
כָּל בַּת בְּלִי יוֹצֵא מֵהַכֶּלֶל, כָּל בַּת
צְרִיכָה לְגַמֵּר פֶּרֶק בְּשִׁמוּאֵל,
הַנְּבִיָּא, וְאַחֲרָיָה זֶה פֶּרֶק בְּמִלְכִים,
אַחֲרָיָה זֶה בְּדַבְרֵי הַיָּמִים, אַחֲרָיָה זֶה
בִּישְׁעֵיהוּ, יִרְמְיָהוּ...

וּבְרַנַּע שֶׁבַת לוֹמְדַת כָּל יוֹם פֶּרֶק
— הִיא יְכוּלָה לְהִיּוֹת

ואַחֲרֵי זֶה הוּא אָמַר הַפּוֹךְ —
שְׁעַל הָאָרֶץ יִהְיֶה טַל וְעַל הַגָּזָה
יִהְיֶה חֶרֶב. וְאָז הוּא [גִּדְעוּן] אָמַר:
זֶה עוֹד לֹא מִסְפִּיק. הוּא [ה'] אָמַר
לוֹ: תִּרְד לַמַּחְנֶה תִּשְׁמַע חִלּוּם.

הוּא יֵרַד לַמַּחְנֶה, הוּא שָׁמַע
שְׂאֵחַד חוֹלָם חִלּוּם, מִסְפֵּר
לוֹ [הַחֵיל שְׁחָלַם אֶת הַחִלּוּם לְחֵיל אַחֵר]:
”תִּשְׁמַע, רְאִיתִי עֹמֵר שְׁעוּרִים”
— וְזֶה הָיָה אִזְ סְפִירַת הָעֹמֵר, זֶה
הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַסְפִירָה זֶה
הָיָה, לֵיל סְפִירַת הָעֹמֵר — הוּא
אָמַר: ”אֲנִי רוֹאֶה עֹמֵר עֲנֹק,
חִבִּילַת שְׁעוּרִים, מִתְגַּלְגֶּלֶת
וּמִפִּילָה אֶת הָאֵהָלִים, מִפִּילָה
עוֹד אֵהָל וְעוֹד אֵהָל”. הוּא אָמַר
[הַחֵיל הַפּוֹתֵר לְחֵיל הַחוֹלָם]: גְּמַרְנוּ, אִם
חִלְמַת כְּזֶה חִלּוּם אֲנַחְנוּ אֲבוּדִים.
גִּדְעוֹן שָׁמַע אֶת הַחִלּוּם הַזֶּה, הוּא
אָמַר: [-], בְּלִם לְצֵאתָ. לְכֵן אֲנַחְנוּ
אֲבִידִן בֵּן גִּדְעוֹנֵי זֶה עַל
הַגְּדֻעוֹנִים.

ואַחֲרֵי זֶה מִגִּיעַ, אַחֲרֵי זֶה מִגִּיעַ
נָשִׂיא אַחִיעֶזֶר, אַחֲרֵי זֶה
מִגִּיעַ פִּגְעִיאל בֵּן עֶכְרָן — זֶה
אֲשֶׁר, שֶׁהוּא פּוֹגַע בְּכָל הַסְטֵרָא
אַחֲרָא.

לְבַלְבֵּל אֶת הַמְדֻיָּנִים, כִּי הַמְדֻיָּנִים
הָיוּ בָּאִים הָיוּ לוֹקְחִים אֶת
הַחִיטִים, אִז כְּדֵי לְבַלְבֵּל אוֹתָם,
אֲבָל הוּא עָשָׂה אֶת זֶה בְּיוֹם טוֹב,
הוּא בְּכָלֵל לֹא יָדַע הֶלְכוֹת, לֹא
יָדְעוּ הֶלְכוֹת, אֲבָל הוּא שָׁמַע אֶת
הַהֲגָדָה, הוּא אָמַר: אֲנִי כְּלִי
רְעֵדְתִי בַּהֲגָדָה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
אֵיפֹה הַנְּסִים? אֵיפֹה הַנִּפְלְאוֹת?
ה' אָמַר: כִּכָּה? תִּלְךָ, תִּצָּא, אִם
אַתָּה מְרַגֵּשׁ כִּכָּה — אִז תִּצָּא.
הוּא אוֹמֵר: ”אֵיךְ אֲנִי אֵלֶיךָ? מִי
יִלְךְ אֵתִי?”. ה' אָמַר לֹא מִשְׁנָה.
אִז הוּא אָמַר: אֲנִי רוֹצֶה שְׁתוֹרִיד
עִכְשָׁיו טַל, שִׁיְהִיָּה — עַל הַגָּזָה
יִהְיֶה טַל, וְעַל הָאָרֶץ יִהְיֶה חֶרֶב,

אם בת הולכת בצניעות — אז צריכה להיות משכילה, אם האשה לא משכילה — אז הילדים יצאו מפגרים, יצאו מטמטמים, יצאו חלונים. אם אדם לקח אשה טפשה, אז הילדים יצאו גם כן טפשים. כי הכל תלוי רק באמא, 90% זה באמא, לכן כתוב 'ומה' אשה משכלת".

אנחנו עכשיו יש לנו חדשים שכל המודים, כל בת צריכה לראות להגיע בזמן, חוה שטרן פותחת כתות למנהלות, למורות, כלם ירשמו אצל חוה שטרן, כל בת צריכה ללמד כל יום פרק מעכשיו, עכשיו זה 22:30 אפשר עוד להספיק ללמד פרק בתנ"ך. ולהרגיש את הפרק, כמו שגדעון הרגיש את ההגדה, כמו שגדעון אמר למלאך: "אני לא מבין, אני כלי רועד, אני ראייתי כאלה נסים". להרגיש שהנסים צריכים להיות בכל שנייה, בכל

היא מביאה את הגאלה. כי כל הבנות שהולכות עם קעקועים — הן מחפשות משמעות, הן מצירות נמר עליהם, לציר נמר, לציר אריה, לציר נשר, לציר נחש, לציר כל מיני חיות טרף, שבמקום זה תלך עם תהלים, אם יפתחו סמינר לבנות ויבאו מליון בנות אז במקום לציר קעקועים, אז הם ילכו עם תהלים בפיס ועם נביא שמואל בפיס, ישעיה בפיס. אם לא — מגיעות לעזה, כל יום בנות מתות, בנות מסבנות, שהתעללו בהן, כל יום עוד גופות עוד גופות, כלן עם קעקועים. מי שיש לו קעקועים — בסוף הוא מגיע לעזה, הוא נהיה חלוני — הוא מגיע לעזה.

ואנחנו רוצים להציל את זה, רוצים לעצר את זה. אז מי יכול לעצר את זה? זה רק הבנות שהולכות בצניעות! שכתוב "בית והון נחלת אבות ומה' אשה משכלת" [משלי יט, יד], כתוב בתורה ב' חלק ב' שהאשה

דְּקָחָהּ, וְאָז הַמְלַחְמָה תִּגְמַר², וְזוֹכָה לְגֹאֲלָהּ הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר קֶדֶם
מְלוּחַ מְלַכָּה מוֹצְאֵי
שַׁבַּת קֹדֶשׁ נִשְׂא**

שְׁזֵה לֹא בְּרַפִּיחַ — זֶה בְּחוּמָה הַשְּׁלִישִׁית, מְדַבְּרִים עַל פְּצוּעִים בְּחוּמָה הַשְּׁלִישִׁית. וְאִשָּׁה אַחַת מְאֻשְׁפֹּת עַד עֲכָשָׁיו, מְאֻבְּנִים שְׁהִילְדִים זְרָקוּ, זֶה "לֹא תִרְצַח". מִי שֶׁלֹּא שָׁמַע אֶת הַ"לֹּא תִרְצַח", שְׁיִקְנֶה מְכַשִּׁיר שְׁמִיעָה, הוּא יוּכַל לְשָׁמַע אֶת הַ"לֹּא תִרְצַח". כִּי כָּל אָבִא שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ לְשַׁמֵּר אֶת הַבֵּן שְׁלוֹ, שֶׁלֹּא יָבֵא לְהַתְּפַלֵּל. כָּל אָבִא צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַתְּפִקִּיד שְׁלוֹ זֶה לְשַׁמֵּר עַל הַבֵּן שְׁלוֹ, וְהַ"לֹּא תִרְצַח" יוֹתֵר חָשׁוּב מִתְּפִלָּה!

עֲבָשָׁיו נְדַבֵּר עַל הַ"לֹּא תִנְאַף", זֶה הַדְּבָרָה שְׁלֹמֶדְנוּ בְּשִׁבְעוֹת, זֶה רַק תְּלוּי בְּבִנּוֹת, בְּרִגְעַת שֶׁהַבְּנֹת יִלְכוּ בְּצַנִּיעוֹת, אָרֶךְ, וּבְלִי שְׁסַע. וְאֲסוּר לְלַכֵּת עִם צְבָעִים בּוֹלְטִים חֹס וְשְׁלוֹם, שֶׁלֹּא לְמַשֵּׁךְ אֶת הָעֵינַיִן יוֹתֵר מְדַאֵי. אִזּוּ בְּאוֹתוֹ רִגַע מְשִׁיחַ מְגִיעַ. בְּאוֹתוֹ יוֹם מְשִׁיחַ מְגִיעַ, זֶה רַק תְּלוּי בְּבִנּוֹת.

וְלָכֵן שְׁבֹט אֲשֶׁר לֹא הָיָה נְדוּת. בְּמִצְרַיִם לֹא הָיָה נְדוּת וְגַם

[חֲסִרָה הַהֲתַקְלָה] כָּל בַּת שֶׁהוֹלֶכֶת עִם קַעְקוּעִים בְּסוּף שׁוֹחֲטִים אוֹתָהּ, מִתְּעַלְלִים בָּהּ, וּמֵאֵתִים בְּנוֹת יִצְאוּ מִתּוֹת מִהַסְּפוּר הַזֶּה, כָּל שְׁבוּעַת מְשַׁחֲרָרִים עוֹד שְׁמוּנָה בְּנוֹת [מַעֲזָה], מוֹצִיאִים אוֹתָם כָּלֵם מִתּוֹת עִם קַעְקוּעִים. בְּרִגְעַת שַׁבַּת נִהְיִית חַלּוּנִית הִיא עוֹשֶׂה גַם קַעְקוּעִים, הִיא מְגִיעָה לְעֵזָה. כָּל בַּת שֶׁעוֹשֶׂה קַעְקוּעִים, בְּסוּף תִּגְיַע לְעֵזָה. הַגֹּאֲלָהּ תִּהְיֶה רַק עַל יְדֵי הַבְּנֹת, כְּתוּב בְּסִפְרֵי הַמִּדּוֹת אוֹת נְאוּף, עֲכָשָׁיו מְדַבְּרִים עַל "לֹא תִנְאַף".

דְּבַרְנוּ עַל "לֹא תִרְצַח" בְּיוֹם חֲמִישִׁי, שְׁהִילְדִים זוֹרְקִים אָבִיבִים עַל מְכוּנִיּוֹת. יֵשׁ אִשָּׁה אַחַת... יֵשׁ כְּמָה פְּצוּעִים כְּבָר,

מִרְאֵי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

² [יִצְעוּ בְּנוֹ אִישׁ חַי דְּרִשׁוֹת פְּרָשׁוֹת עֲקָב, סְאֵלִם עֲמוּד 345]

טְהוֹרָה מֵהַיּוֹם שֶׁהִיא נוֹלֶדֶת, אֲשֶׁר צְרִיכָה שְׂיִהְיֶה לָּהּ רַק מַחְשָׁבוֹת טְהוֹרוֹת וְרַק דְּבָקוֹת בָּהֶן. וְלִכֵּן שָׂרִים אֶת הַשִּׁירִים וּמַתְפַּלְלִים בְּשׁוּבוֹ בָּנִים, כְּאֵלֶּה תְּפִלוֹת אֲרָכוֹת, שְׁלֹאט לֹאט יִתְעוֹרֵר הַלֵּב אֲצֵל כָּלֶם, אֲצֵל הַבַּת הַכִּי רְחוּקָה, הַכִּי חֲלָשָׁה, צְרִיךְ הַלֵּב לְהִתְעוֹרֵר.

כִּי כָּל בַּת צְרִיכָה לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת אוֹ מוֹרָה. כָּל בַּת, כָּל בַּת בְּשׁוּבוֹ בָּנִים הַתְּפַקִּיד שְׁלָהּ זֶה לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת סְמִינָר, וְזֶה בְּסֵךְ הַכֵּל זֶה צְרִיכִים לְדַעַת פֶּרֶק בְּתַנְ"ךְ. כָּל בַּת תִּלְמַד פֶּרֶק כָּל יוֹם, צְבִיָּה מְלַמֶּדֶת בְּ... [הַבְּנוֹת שֶׁל

לֹא בְּמִדְבָר, כִּי הַבְּנוֹת הֵיוּ קְדוּשׁוֹת וְטְהוֹרוֹת. כִּי אֲסוּר שְׁלֵבַת תִּהְיֶה שׁוּם מַחְשָׁבָה פְּסוּלָה, וְלֹא נִגְנִים, וְלֹא כְּאֵלֶּה שְׂטִיּוֹת. שְׂזָה בְּרָגַע שֶׁהַמַּח נִהְיֶה טָמֵא, וְשׁוּמַע שִׁירֵי תוֹעֵבָה, שִׁירִים שֶׁל תוֹעֵבוֹת, שֶׁל חֲלוּנִים. אִז הַבְּנִים יִהְיוּ מוֹנִגּוּלִים, אוֹטִיסְטִים, וְטִיבְטִים, נְפָאִלִים. לְכָל מִשְׁפָּחָה חֲלוּנִית יֵשׁ שְׁלֵשָׁה יְלָדִים טִיבְטִים, שְׁלֵשָׁה יְלָדִים נְפָאִלִים, שְׁלֵשָׁה יְלָדִים אוֹטִיסְטִים, לְכָל מִשְׁפָּחָה חֲלוּנִית. זֶה הַכֵּל כִּי בְּרָגַע שֶׁהַמַּח שָׁבָה, כִּי הוֹדַר אוֹמַר שֶׁהַיְלָדִים נוֹלְדִים מִהַמַּח שָׁבָה. אִם הָאִשָּׁה הִיא עִם מַחְשָׁבָה

מְלִיּוֹן בְּנוֹת עוֹשׂוֹת תְּשׁוּבָה,
מְשִׁיחַ מְגִיעַ בְּדָקָה הַזֹּאת. אָמֵן.

עֲבָשׂוּ אֲנַחְנוּ מִתְחִילִים מְלוֹה
מִלְפָּה, וְכָל הַבְּנוֹת
נִרְשָׁמוֹת מִחַר לְסַמֵּינֵר שֶׁל חָוָה
שְׁטָרֵן, לְכַתּוֹת שֶׁל מְנַהֲלוֹת
וּמוֹרוֹת, בְּפָרֵט אֵלֶּה עִם
הַשָּׂאֵלִים, כָּל בַּת שֶׁהוֹלֶכֶת עִם
שָׂאֵל חִיבָת לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת, אִם
הִיא כְּבָר הוֹלֶכֶת עִם שָׂאֵל הִיא
חִיבָת לְלַמַּד כָּל יוֹם פָּרָק בַּתְּנִי"ךְ,
וּלְהִרְשֵׁם, אֲצֵל חָוָה שְׁטָרֵן יִדְאָגוּ
לָזֶה, שְׁכָּל בַּת תִּלְמַד פָּרָק בַּתְּנִי"ךְ
כָּל יוֹם, וְאִזּוּ הִיא תוֹכֵל לְהִיּוֹת
מְנַהֶלֶת וּמוֹרָה, לְהַחְזִיר אֶת כָּל
עִם יִשְׂרָאֵל בְּתְשׁוּבָה, וּתְבוֹא
הַגָּאֵלָה הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן.

עֲבָשׂוּ נוֹטְלִים יָדִים וּמִתְחִילִים
"בְּמוֹצָאי יוֹם מְנוּחָה".

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר בְּעֶרֶב חַג
הַשְּׁבֻעוֹת בַּחֲזֹרַת מוֹרְנוּ
הַרֵב שְׁלִיט"א לְבְרִית
לְנֶתַן ב"ר אַבְרָהָם יְהוּדָה
לִיִּב שְׁוֹרֶץ**

אֵלֶּיהוּ הַנְּבִיא נִמְצָא כָּאֵן, עֲבָשׂוּ

הַרֵב] צְבִיָּה צוֹקֵר וְאוֹדֵי רוֹבִינְשְׁטִין
מְלַמְּדוֹת תְּנִי"ךְ, מְלַמְּדוֹת אֶת
הַתְּנִי"ךְ כְּאֵלוֹ זֶה חֵי וְקַיִם.
כְּשֶׁקוֹרְאִים אֶת הַתְּנִי"ךְ צְרִיכִים
לְהַרְגִישׁ כְּאֵלוֹ זֶה עֲבָשׂוּ זֶה
קוֹרָה, עֲבָשׂוּ כָּל הַסְּפוּרִים, עַל
שְׂמוּאֵל, עַל דָּוִד, עַל שְׂאוּל, זֶה
קוֹרָה עֲבָשׂוּ בְּדָקָה הַזֹּאת.

וְעֲבָשׂוּ חָוָה שְׁטָרֵן פּוֹתַחַת סַמֵּינֵר
חֲדָשׁ, זֶה רַק לְמְנַהֲלוֹת,
רַק לְמוֹרוֹת. חֲמָשִׁים בְּנוֹת
צְרִיכוֹת לְהִרְשֵׁם מִחַר ב־8:30
בְּבִקְרָה, חֲמָשִׁים בְּנוֹת יִרְשָׁמוּ
לְסַמֵּינֵר שֶׁל חָוָה שְׁטָרֵן, עַל מְנַת
לְהִיּוֹת מְנַהֲלוֹת אוּ מוֹרוֹת, כָּל
מְנַהֶלֶת תוֹכֵל לְהַחְזִיר אֶלְפֵי בְּנוֹת
בְּתְשׁוּבָה. בְּמִקּוֹם שֶׁהַבְּנוֹת יִלְכוּ
עִם קַעֲקוּעִים, אִזּוּ יִלְכוּ עִם סְפָרֵי
תְהִלִּים. כִּי הֵם הַבְּנוֹת מְחַפְּשׁוֹת
מְשֵׁהוּ, לָמָּה הֵן עוֹשׂוֹת
קַעֲקוּעִים? כִּי הֵם מְחַפְּשׁוֹת
מְשֵׁהוּ, מְחַפְּשׁוֹת אִיזָה מְשֻׁמְעוֹת
לְחַיִּים. בְּמִקּוֹם קַעֲקוּעִים יִלְכוּ
עִם תְהִלִּים. כָּל בַּת צְרִיכָה לְהִיּוֹת
מְנַהֶלֶת אוּ מוֹרָה, וְכָל בַּת יְכוּלָה
לְהַחְזִיר אֶלְפֵי בְּנוֹת בְּתְשׁוּבָה,
אֶלְפֵי כְּפוּל אֶלְפֵי זֶה מְלִיּוֹן —

רעלות, במצרים כלם הלכו עם רעלות עד לפני שנה שנתים כלם הלכו רעלות, אז היו שבע נערות הכי צדיקות, הלכו עם רעלות, אז אמרו [הנערות של בתיה לבתיה בעת שירדה ליאור וקאה למשות את משה ולהצילו]: "מה עם כבוד אב ואם?! זה מעשרת הדברות!". דבר ראשון זה כבוד אב ואם, חייבים לשמע את עשרת הדברות, את חיקת לשמע בקול אבא שלך. [ענתה להם בתיה:] אכל מה עם "לא תרצח"?! אמרו: לא, כבוד אב ואם זה לפני "לא תרצח", יש סדר! את לא יכולה לקחת ילד,

זה תחית המתים, ברגע שנכנס החג ב' 19:45 נכנס החג, עוד שלש וחצי שעות, אז מתחיל תחית המתים, מתרפאים מכל המחלות, כלם רואים את הקולות, כלם רואים! מקבלים עינים, כתוב שהפסחים קבלו רגלים, אפלו משה שהיה כבד פה הוא התרפא אז, אז הוא התרפא, ואז "ויאמר ה' אל משה" "וידבר ה' אל משה".

משה היה כבד פה, כי משה הוריד את הכתר של פרעה, כי היה לה [לבתיה בת פרעה] שבע נערות, כלם הלכו עם

בְּיוֹם אֶחָד. מִסְכְּנוֹת.

אִז עֲכָשְׂיוּ אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּבִרְיָת,
מִתְרַפָּאִים מִכָּל הַמַּחֲלוֹת,
עֲכָשְׂיוּ אֵלֵיהוּ הִנְבִּיא נִמְצָא כָּאֵן.
וְהַעֲקָר זֶה שִׁיפְתַּח הַמַּח, שְׂאָדָם
יִגְמַר אֶת הַשׁ"ס, עַד שְׁנַה הַבָּאָה
הוּא חַיִּב לִגְמַר אֶת הַשׁ"ס, עַד
שְׁנַה הַבָּאָה כָּל אֶחָד... עֲכָשְׂיוּ
יִגְמְרוּ קְדוּשִׁין, קְדוּשִׁין — כָּל יוֹם
עֶשֶׂר דְּפִים, זֶה שְׁמוֹנֶה יָמִים זֶה
שְׁמוֹנִים וְשִׁתִּים. מֵהַיּוֹם.

הַיּוֹם אֲנַחְנוּ מַלְכוּת שְׁבַמְלָכוֹת
וְעוֹלָם לְכַתֵּר שְׁבַכְתֵּר, אִז
מַגִּיעִים לְכַתֵּר שְׁבַכְתֵּר, אֲבָל
בְּגִלְל הַעֲגָל הֵם נִפְלוּ, אֲבָל "אֲנִי
אִמְרָתִי אֱלֹהִים אֲתֵם" [תְּהִלִּים פֶּב, ו]
— כִּי עֲכָשְׂיוּ בְּמַתָּן תּוֹרָה,
אַרְבָּעִים יוֹם זֶה תַּחֲתֵת הַמַּתִּים,
אֲפָשֶׁר לְהַחֲיוֹת מַתִּים, לְרַפָּא אֶת
כָּל הַמַּחֲלוֹת, אִין מַחֲלָה שְׂלֵא
מְרַפָּאִים אוֹתָהּ, בְּעִזְרַת ה',
וְעֲכָשְׂיוּ נִזְכָּה לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה,
בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּמוֹצָאי
שַׁבַּת קֹדֶשׁ בַּמִּדְבָּר

הַיּוֹם פָּרַשְׁתָּ נִשְׂא, 12 הַנְּשִׂאִים,

זֶה יְלֹד יְהוּדֵי בְּטַח [וְכַדְמוּכַח מִמָּה
שְׁשִׁמּוּהוּ בְּיֵאוֹר מִחֲשֵׁשׁ לְגִזְרַת פְּרָעָה],
וְלִהְבִּיא אוֹתוֹ הַבִּיטָה, וְלִהְגִיד
שְׁזָה מִסְלָמִי, לְהַגִיד שׁ...]

כִּי כָּבֵר הָיָה מִיָּלָה, כָּבֵר 320 שְׁנָה
הָיָה מִיָּלָה, בְּגִיל 40 אִז הוּא
הַתַּחֲתָן יִצְחָק, וְיִשְׁמַעְאֵל נִמּוּל
שְׁנָה לְפָנֵי יִצְחָק, אִז עֲכָשְׂיוּ אֲנַחְנוּ
כְּשֶׁהוּא נוֹלָד זֶה הָיָה שְׁמוֹנִים
שְׁנָה לְפָנֵי הַגֵּאֲלָה, שְׁמוֹנִים שְׁנָה
לְפָנֵי הַגֵּאֲלָה אִז עֲכָשְׂיוּ זֶה 320
שְׁנָה, 320 שְׁנָה זֶה עֲכָשְׂיוּ מְלֻדָת
יִצְחָק, 320 שְׁנָה עֲכָשְׂיוּ, וְעוֹד
שְׁנָה מִלְפָּנֵי לִידַת יִצְחָק כָּבֵר
מָלִים, הַיִּשְׁמַעְאֵלִים מָלִים, חֲצִי
עוֹלָם מָלִים, עַד הַיּוֹם חֲצִי עוֹלָם
מָלִים, אִז אֲפָשֶׁר לְהַגִיד שְׁזָה יְלֹד
מִסְלָמִי, זֶה לֹא בְּעֵהָ.

[וּמֵאִי דְמוּכַחַת שְׁהוּא יְהוּדֵי מִמָּה שְׁשִׁמּוּהוּ
בְּיֵאוֹר, אֲפָשֶׁר לּוֹמַר] שְׂאִיזָה
אִשָּׁה [גוֹיָה] עֲנִיָה זָרָקָה אוֹתוֹ
לְיֵאוֹר. אִז אָמְרוּ [נְעוּרוֹת בְּתִיָה]: לֹא,
זֶה יְלֹד יְהוּדֵי. אִז בָּא הַמְּלֻאָךְ
גְּבִרְיָאֵל וְחִבַּט אוֹתָם. הֵם הוֹלְכוֹת
לְמוֹת, מִסְכְּנוֹת, הֵייתִי בְּלוֹיָה
שְׁלָהֶם, אֲנִי זוֹכֵר, הֵן בְּלוֹן מַתּוֹ, זֶה
הָיָה שְׁבַע לְוִיּוֹת, שְׁבַע לְוִיּוֹת

אֶתְּנֶן לְזֶה". מֹשֶׁה אָמַר "תִּפְסִיק לֵהיוֹת לְבַעַל גַּאֲיוֹהַ, אֶתְּהָ רוּצָה לֵהיוֹת יוֹצֵא דַפְּנֵי שְׂאֲצֵלְךָ לֹא יִכְתְּבוּ אֶת הַמְּלָה נְשִׂיא, לְאַחֲרִים כֵּן יִכְתְּבוּ נְשִׂיא, זֶה שִׂיא הַגַּאֲיוֹהַ שְׂיִכּוּלָה לֵהיוֹת, אֶתְּהָ הַכִּי הַגַּאֲיוֹתֶן מִכָּלֶם, אֶתְּהָ רַק אוֹמֵר אֶת זֶה בְּשִׁבִיל הַגַּאֲיוֹהַ שְׂלְךָ". בְּקִצּוֹר הַלֵּךְ מִכּוֹת רִצַּח, נִשְׁפָּךְ דָּם, הִיָּה שְׁלוּלִיּוֹת דָּם, כָּל הַכִּנְגֶרֶת הַתְּמַלְאָה בְּדָם, מֵרַב שֶׁנִּשְׁפָּךְ הַדָּם שֶׁל נַחֲשׁוֹן.

וּמֹשֶׁה אָמַר: אֲנִי כוֹתֵב נְשִׂיא, לֹא אִכְפַּת לִי, אֶתְּהָ לֹא תִהְיֶה אַחֲרֵת מֵאַחֲרִים, תִּפְסִיק עִם הַגַּאֲיוֹהַ שְׂלְךָ, תִּפְסִיק. אָמַר נַחֲשׁוֹן: אוֹתִי לֹא מַעֲנִין כְּלוּם, גַּאֲיוֹהַ לֹא גַאֲיוֹהַ, אֶתְּהָ לֹא תִכְתֵּב נְשִׂיא. בְּסוֹף נִצַּח נַחֲשׁוֹן, לֹא כְּתוּב [אַעֲלוּ] אֶת הַמְּלָה נְשִׂיא.

וְלִבְנֵי בְנֵשֵׂא יֵשׁ 176 פְּסוּקִים, כְּמוֹ בְּ[תְהִלִּים מִזְמוֹר] קי"ט 176 פְּסוּקִים, בְּכַבֵּא בְּתֵרָא יֵשׁ כְּתוּב "קַעֲו" אֲבָל זֶה שֶׁקָּרָא זֶה לֹא קַעֲו זֶה קַעֲו"ה, אֶתְּהָ לֹא יוֹדֵעַ חֲשִׁבוֹן, תִּלְמַד חֲשִׁבוֹן! אִז חֲסַר אֶחָד [שְׁתֵּרֵי דְפֵי הַגְּמָרָא מִתְחִילִים מִדָּבָר].

"בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי נְשִׂיא לְבִנִי זְכוּלָן אֵלִיאָב בֶּן חֶלֶץ, בְּיוֹם הַרְבִּיעִי נְשִׂיא לְבִנִי רְאוּבֵן אֵלִיצוֹר בֶּן שְׂדִיאֹוֹר, בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי נְשִׂיא לְבִנִי שְׁמַעוֹן שְׁלִמְיָאֵל בֶּן צוּרִישְׂדֵי, בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי נְשִׂיא לְבִנִי גַד אֵלִיסָף בֶּן דְּעוּאֵל, בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נְשִׂיא לְבִנִי אֶפְרַיִם אֵלִישְׁמַע בֶּן עַמִּיהוּדָה, בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי נְשִׂיא לְבִנִי מְנַשֶּׁה גְּמַלְיָאֵל בֶּן פְּדֵהצוֹר, בְּיוֹם הַתְּשִׁיעִי נְשִׂיא לְבִנִי בְנִימָן אֲבִידָן בֶּן גְּדַעְנִי, בְּיוֹם הָעֲשִׂירִי נְשִׂיא לְבִנִי דָן אַחִיעֶזֶר בֶּן עַמִּישְׂדֵי, בְּיוֹם עֲשָׂתִי עֶשֶׂר יוֹם נְשִׂיא לְבִנִי אֲשֶׁר פִּגְעִיאֵל בֶּן עַכְרָן, עַכְשִׁיו [בְּיוֹם שְׁנֵים עָשָׂר יוֹם] נְשִׂיא לְבִנִי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּן עֵינָן".

עַכְשִׁיו הוֹלֵךְ פֶּה מִכּוֹת רִצַּח, אֶת הַצְּעָקוֹת שְׁמַעוּ עַד אוֹמֵן, אֲנִי נִסִּיתִי לְהַפְרִיד וְאֲנִי גַם קִבַּלְתִּי מִכּוֹת, יוֹתֵר אֲנִי לֹא מִפְרִיד בֵּין שְׁנֵי אֲנָשִׁים שְׂרָבִים. מִי אֵלֶּה הָיוּ שְׂרָבוּ? זֶה הִיָּה מֹשֶׁה וְנַחֲשׁוֹן בֶּן עַמִּינָדָב. הִלְכוּ מִכּוֹת רִצַּח, וְנַחֲשׁוֹן אָמַר "אֶתְּהָ לֹא תִכְתֵּב אֶת הַמְּלָה נְשִׂיא, אֲנִי לֹא

הַקּוֹל, "וַעֲשֵׂה כְּרוֹב אֶחָד מִקְצֵה מִזֶּה וּכְרוֹב אֶחָד מִקְצֵה מִזֶּה מִן הַכַּפְּרֹת תַּעֲשׂוּ אֶת הַכְּרֹבִים עַל שְׁנֵי קְצוֹתָיו, וְהָיוּ הַכְּרֹבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים [לְמַעַל סֹכְכִים בְּנִיפֵיהֶם] " [שְׁמוֹת כה, יט - כ], מִזֶּה לּוֹמְדִים סִפְּהָ, אֶת הַסִּפְּהָ לּוֹמְדִים מִיּוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל נִכְנָס לְבֵין שְׁנֵי הַכְּרוֹבִים, עֲשֶׂרָה טְפָחִים לְמַעַלָּה, "וְהָיוּ הַכְּרֹבִים פְּרָשֵׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרֹת וּפְנִיָהֶם אִישׁ אֶל אַחֲיוֹ אֶל הַכַּפְּרֹת יִהְיוּ פְּנֵי הַכְּרֹבִים, וְנָתַתָּ אֶת הַכַּפְּרֹת עַל הָאָרֶץ מְלַמְעָלָה — תַּתֵּן אֶת זֶה מְלַמְעָלָה — וְאֶל הָאָרֶץ תַּתֵּן אֶת הָעֵדוּת" — לּוֹחוֹת הַבְּרִית.

כִּי עֲכָשְׂיוּ זֶה שָׁבוּעוֹת, שָׁבוּעוֹת זֶה לּוֹחוֹת הַבְּרִית, כִּי הַלוֹחוֹת הִרְאִישׁוֹנוֹת זֶה הָיָה עֵץ הַחַיִּים, כִּכְּהָ מִסְבִּיר הַגְּאוֹן מוֹיֵלָנָא, לּוֹחוֹת רִאשׁוֹנוֹת זֶה עֵץ הַחַיִּים, לּוֹחוֹת שְׁנִיּוֹת זֶה עֵץ הַדַּעַת, בְּלוֹחוֹת רִאשׁוֹנוֹת פְּסָקָה זֶה מִתֵּן, זֶה הָיָה תַּחֲתֵית הַמֵּתִים, עוֹד יוֹמִים שָׁבוּעוֹת — אִזּוֹ יִהְיֶה תַּחֲתֵית הַמֵּתִים [וְעַיִן גַּם בְּשַׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּעָרֵב חַג

אִזּוֹ לְמָה חָסַר אֶחָד? כִּי גַם בְּנִשְׂאָ חָסַר אֶחָד, הַפְּסוּק הָאֶחָרוֹן בְּנִשְׂאָ, זֶה הַפְּרָשָׁה שֶׁל עֲכָשְׂיו, "וּכְבָּא מֹשֶׁה אֶל אֱהֵל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מַעַל הַכַּפְּרֹת אֲשֶׁר עַל אָרֶץ הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֹבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹהֵי" [בַּמִּדְבָּר ז, פט] — שֶׁכֵּל זֶה שִׁיף לְפָרֶשֶׁת תְּרוּמָה, זֶה הַפְּרָשָׁה שֶׁל 17 פְּרָשִׁיּוֹת, (אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי הַכְּנִיס אֶת זֶה פֶּה, רַק שׁוּבוּ בָּנִים מִסְּגָלִים לָזֶה...) מִי הַכְּנִיס אֶת הַפְּסוּק בְּנִשְׂאָ? זֶה עֲכָשְׂיו מְדַבְּרִים עַל הַנְּשִׂאִים, עַל הַנְּשִׂאִים מְדַבְּרִים, אִזּוֹ מֵה פֶּתָאם מִסְּפָרִים עֲכָשְׂיו "וּכְבָּא מֹשֶׁה אֶל אֱהֵל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מַעַל הַכַּפְּרֹת אֲשֶׁר עַל אָרֶץ הָעֵדוּת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֹבִים וַיְדַבֵּר אֱלֹהֵי"? מֵה שִׁיף אֶחָד לְשֵׁנִי? מֵה שִׁיף?! זֶה שִׁיף לְפָרֶשֶׁת תְּרוּמָה, פְּרָשֶׁת תְּרוּמָה; "עַל הָאָרוֹן" — שֶׁמֶשֶׁה נִכְנָס לְבֵין הַכַּפְּרֹת לְבֵין שְׁנֵי הַכְּרוֹבִים, מֹשֶׁה נִכְנָס לְבֵין הַכַּפְּרֹת לְבֵין שְׁנֵי הַכְּרוֹבִים, "וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי" מִשְׁמָה. כִּשְׁהוּא נָתַן אֶת הַכַּפְּרֹת עַל אָרוֹן הָעֵדוּת, אִזּוֹ בְּאוֹתוֹ רָגַע הוּא שָׁמַע, שָׁמַע אֶת

השבועות בתורת מורנו הרב שליט"א לברית
לנתנו ב"ר א"ל שוורץ]. "אֲשֶׁר אֶתָּן
תשא, ויקהל פקודי, זה 5. [פלסדר]
"ויקרא" זה 10 [פרשיות], זה 15.
במדבר נשא זה עוד שנים, (כמה)
אליה".

זה 15 ועוד ששנים? 17, הנה יודעים... שובו
בנים יודעים שזה 17... תמיד תזכרו ש-15
(עוד 2 זה 17...) אז 17 פרשיות
מפרידות בין הפסוק "ונועדתי
לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת
מבין שני הכרבים אשר על ארון
העדת את כל אשר אצוה אותך
אל בני ישראל" [שמות כה, כב],
אחרי זה אחרי 17 פרשיות בסוף
הנשיאים משה חוזר עוד פעם
"ובבא משה אל אהל מועד לדבר
אתו וישמע את הקול מדבר אליו

"ונועדתי לך שם ודברתי אתך
מעל הכפרת מבין שני
הכרבים", אז כתוב בסוף
הפרשה של הארון, פסוק כ"ט,
תחלת תרומה, "ונועדתי לך שם
ודברתי אתך מעל הכפרת מבין
שני הכרבים אשר על ארון
העדת" — משם אני אדבר, מעל
הכפרת מבין שני הכרובים, את
כל אשר אצוה אותך אל בני
ישראל", אז יש הפרש של 17
פרשיות; אחר כך תצוה, כי

מֵעַל הַכַּפָּרֶת אֲשֶׁר עַל אֲרֹן הָעֵדוּת
מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרִבִּים וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים
[בַּמִּדְבָּר, ז', פט] ? !

אִז זֶה מְסֻבֵּר בְּרַפ"ב רַבִּי אַבְרָהָם
בֶּן רַבִּי נַחֲמָן מְפָרֵשׁ אֶת זֶה,
רַק רַבִּי אַבְרָהָם בֶּן רַבִּי נַחֲמָן יוֹדֵעַ
אֶת הַפְּרוּשׁ, בְּ[אֹרֹר הַלְקוּטִים עַל לְקוּטֵי
מוֹהַר"ו תוֹרָה] רַפ"ב, הוּא אוֹמֵר:
שָׂרָק אַחֲרֵי שְׂמֻשָּׁה נִכְלָל בְּשָׁנִים
עֲשָׂרָה הַנְּשִׂאִים, בְּנַחֲשׁוֹן וְכָלֵם,
הוּא הֵיחָ צָרִיף לְהַכְלִיל בְּכָל אֶחָד,
בְּכָל יְהוּדִי. כְּשֶׁאָדָם נִכְלָל בְּכָל
יְהוּדִי אִז הוּא שׁוֹמֵעַ אֶת ה' מִדְּבַר
אֱלֹהִים. כָּל יְהוּדִי יוּכַל לְזַכּוֹת לָזֶה !
כִּי אִם יְהוּדִי נִכְלָל בְּכָל יְהוּדִי —
אִז הוּא יִשְׁמַע אֶת ה' מִדְּבַר אֱלֹהִים !
כְּמוֹ שְׂמֻשָּׁה שְׂמַעַת אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר
— אַבְל, זֶה אַחֲרֵי שָׁנִים עֲשָׂרָה
הַנְּשִׂאִים !

אִז לָכֵן גַּם "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אִבִּד"
[תְּהִלִּים קיט, קעו], אִז זֶה כְּבָר שִׁיף
לְרַל"ט, זֶה רַבְּנֵי מְסֻבֵּר, בְּרַל"ט
מְסֻבֵּר רַבְּנֵי, מֵה זֶה "תְּעִיתִי כְּשֶׁה
אִבִּד", שֵׁישׁ לָנוּ 176 פְּסוּקִים
אַבְל "תְּעִיתִי" זֶה לֹא שִׁיף לְקִי"ט,
זֶה לֹא שִׁיף בְּכָלֵל, מֵה זֶה שִׁיף...
"פְּלָגֵי מַיִם יָרְדוּ עֵינַי עַל לֹא

שְׁמָרוּ תוֹרַתְךָ" [שִׁם, קלו], "חֲצוֹת
לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל
מִשְׁפָּטֵי צְדָקָתְךָ" [שִׁם, סב], כָּל
הַשְּׂבָחִים שְׁדוּד אוֹמֵר בְּסוּף הוּא
אוֹמֵר 'הַכֵּל זֶה שְׁטִיּוֹת, תְּעִיתִי,
אֲנִי בְּטָעוֹת, אֲנִי כָּל הַחַיִּים
בְּטָעוֹת'... אִז בְּלְקוּטֵי מוֹהַר"ו
תוֹרָה ר"ו וּבְחַיֵּי מוֹהַר"ו רַל"ט,
גַּם ר"ו וְגַם רַל"ט, הַרְבֵּיהַ מְסֻבֵּר
מֵה זֶה "תְּעִיתִי", כִּי ה' תְּעִיתִי"
לֹא שִׁיף בְּכָלֵל לְקִי"ט, זֶה הַפּוּד
עַל הַפּוּד, זֶה "וְנִהַפּוּד הוּא". אִז
הַרְבֵּיהַ מְסֻבֵּר בְּר"ו שְׁזֶה בְּכָלֵל
לֹא שִׁיף לְכָאן, "תְּעִיתִי" — אִין
לִי שׁוּם סְבוּיִים, אֲנִי כְּבָר, אֲנִי
כְּבָר אִבִּדְתִּי אֶת הָעֵדֶר, אִבִּדְתִּי
אֶת הַכֵּל, אִבִּדְתִּי אֶת כָּל הַדְּרָכִים,
רַק אֶתְּה תְּבַקֵּשׁ אוֹתִי, כִּי אֶתְּה
שְׂאֶתְה רוּאָה אֶת הַכֵּל, אֶתְּה,
שְׂאֶתְה הַרוּעָה, רַק אֶתְּה יוּכַל
לְמַצָּא אֶת הַשֶּׁה, אֲנִי לֹא יוּכַל
לְמַצָּא אֶת הַרוּעָה, אֲנִי כְּבָר אִבִּוּד,
אֲנִי כְּבָר כָּל כֶּף אִבִּוּד שְׂאֲנִי לֹא
יוּכַל לְמַצָּא אֶת הַרוּעָה.

עִם כָּל הַשְּׂבָחִים שְׂאֲמַרְנוּ ב־175
פְּסוּקִים, "פְּלָגֵי מַיִם יָרְדוּ עֵינַי
עַל לֹא שְׁמָרוּ תוֹרַתְךָ", "חֲצוֹת

המלך, אני בכזו טעות שאני בכלל לא לא יכול למצא את העדר, ולא את הרועה.

ודע שאלו הדרךים המקלקלים והתועים, כשאדם תועה בהם, חס ושלום, הרבה מאד, אפשר לפעמים שיתעה מאד וילך באלו הדרךים הנבוכים, ואזי דיקא מרב תעותו בהם, יתהפך וישוב עד שיהיה סמוך מאד למקומו הראשון, ולא יהיה רק הרחק מעט בינו לבין מקומו הראשון, ובקל על ידי נסיון קל ישוב עוד למקומו הראשון — הוא יעשה תשובה.

וזה הענין של הדג, שהדג היה בארץ של 60 קילומטר, 60

לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך, אחרי הכל הוא אומר 'אני נמצא בטעות כזאת נוראה, כל החיים שלי זה טעות, איפה שאני הולך זה טעות, ואין לי שום סכויים לצאת מהטעות'. רק הרבה אומר 'תעיתי' — זה תורה שלמה שהולכת על 'תעיתי', כל רל"ט — 'תעיתי', זה הפסוק האחרון.

כל זה מסבירים מדוע יש רק 175 פסוקים, לא 176, כי 'תעיתי' לא שייך לקי"ט, וגם 'ובבא משה אל אהל מועד' לא שייך לנשא, זה 17 פרשיות הפרש. אז הרבה מסביר את כל הענין של 'תעיתי' — שכבר אין אין לי שום סכויים שאני יעלה על דרך

הָרִים, 60 קִילוֹמֶטֶר, (זֶה דָּג פֶּזֶה צְרִיכִים לְכַבֹּד חַג הַשְּׁבוּעוֹת). כְּמוֹ שְׂאֵמֶר יוֹנָה לְלוֹיְתָן, כְּשִׁיוֹנָה הָיָה בְּתוֹךְ הַדָּג, וְהַדָּג הָיָה בְּסֶדֶךְ הַכֹּל 10 מֶטֶר, הַדָּג הָכִי גָדוֹל הַיּוֹם זֶה 30 מֶטֶר, אֲבָל נִמְצָא דָּג שֶׁל 60 קִילוֹמֶטֶר, כָּל כֶּפֶר זֶה קִילוֹמֶטֶר, 60 כְּפָרִים, זֶה 60 קִילוֹמֶטֶר דָּג. (אֵז מֵאִיפֹה... אֲבָל צְרִיכִים שְׁמִיּשָׁהוּ יְדוּג אוֹתוֹ, שְׂיָבִיא אוֹתוֹ לְחַג הַשְּׁבוּעוֹת, עֲכָשְׁיוּ, עוֹד יוֹמִים שְׁבוּעוֹת - שְׂיִהְיֶה דָּג. אֵין פֹּה דָּגִים. שְׂיִהְיֶה פֹּה דָּג. אֵז כָּל אֶחָד יִרְאֶה לְהַבִּיא פֶזֶה דָּג...), אֵז כְּשִׁיוֹנָה נִפְגַּשׁ עִם הַלוֹיְתָן, יוֹנָה הָיָה בְּתוֹךְ דָּג שֶׁל 10 מֶטֶר, 20 מֶטֶר, הָכִי הִרְבֵּה 30 מֶטֶר. הוּא הִתְהַלֵּךְ שָׁם כְּמוֹ בְּאוֹלָם, הָיָה לוֹ יְהִלֵּם שֶׁהָאִיר לוֹ כְּמוֹ צְהָרִים, הוּא הִסְתוֹכֵב לוֹ שָׁם כְּמוֹ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְעֲכָשְׁיוּ הוּא תַחַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. הַדָּג דִּבֵּר אִתּוֹ, (אָמַר לוֹ: עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ תַחַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵז תִּתְפַּלֵּל, תִּצְעַק לָהּ. עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ מִתְקַרְבִּים לְלוֹיְתָן, כְּבָר הִגִּיעָה הַשְּׁעָה שְׁלִי לְהֶאֱכֹל עַל יְדֵי הַלוֹיְתָן. עוֹד 5 דְּקוֹת הַלוֹיְתָן בּוֹלֵעַ אוֹתִי, כִּי ה' בָּרָא אוֹתִי לְהִיּוֹת מֵאֲכָל לְלוֹיְתָן. וַיֹּנָה אָמַר: אֲנִי לֹא אֶתֵּן לָזֶה, פֹּה

אֲנִי אֵלֶיךָ עַד הַסּוֹף, אֲנִי אֵלֶיךָ לְפָרְקִלִיטוֹת, אֲנִי אֵלֶיךָ לְמִשְׁטָרָה, יִלְשִׁינוּ עֲלֶיךָ. — שְׂיִלְשִׁינוּ עָלַי, הוּא אָמַר לְדָג [-]... אֵז הוּא נִגַּשׁ שָׁם לְלוֹיְתָן, הוּא אָמַר לוֹ: מָה הָעֲנִינִים? מָה אֶתָּה עוֹשֶׂה? מָה שְׁלוֹמְךָ? הוּא אוֹמֵר: אֲנִי צְרִיף לְאֲכוֹל אֶת הַדָּג שְׁלֶךְ, אֶתָּה בְּתוֹךְ הַדָּג — נִבְלַע אוֹתָךְ עִם הַדָּג, מָה יִכּוֹל לְהִיּוֹת, אֲנִי שְׂשִׁים קִילוֹמֶטֶר, תַּעֲשֶׂה טִיּוֹל אֲצִלִּי — 60 קִילוֹמֶטֶר טִיּוֹל, זֶה יִקַּח לָךְ שְׁבוּעִים טִיּוֹל, תִּטִּיל בְּתוֹכִי — אֶתָּה תִּרְאֶה דְּבָרִים מְעֲנִינִים. [יוֹנָה] אָמַר: אוֹתִי לֹא מְעַנֵּין כָּלום, אֶתָּה לֹא בּוֹלֵעַ אֶת הַדָּג הַזֶּה שְׂאֵנִי בְּתוֹכוֹ, וְאֲנִי אֶעֱלֶה אוֹתָךְ לְעֵתִיד לְבֹא לְסַעֲדַת הַלוֹיְתָן שֶׁל הַצְּדִיקִים, אֲנִי אָדוּג אוֹתָךְ. בְּסוֹף מִי יְדוּג אוֹתוֹ? יוֹנָה יְדוּג אוֹתוֹ. כָּל זֶה כְּתוּב בְּפָרְקֵי דְרָבִי אֱלִיעֶזֶר פָּרַק י', כָּל אֶחָד יַעֲתִיק אֶת זֶה

הִיָּה מְגִיעַ...³

אז כל הענין של חג השבועות זה הדגים, זה מה שאנחנו שרים ב"אקדמות" על הליתן, שהליתן ילך מלחמה עם הבהמות. כל ה"אקדמות" זה בשביל הליתן, כל מה שנשיר עוד יומים את ה"אקדמות", שזה כזה שיר אין, זה רוח הקדש, זה השיר הזה זה יותר גדול ממתן תורה, כי מתן תורה זה [-] מרב הטעויות, [-]. אז אומר הרמב"ן: שהם אמרו שזה שור במרכבה, הם ראו שור במרכבה הם אמרו אנחנו רוצים שור במרכבה, התכנונו בשור הזה לשם שמים. כי אדם רק מכון לשם שמים, הוא עושה כאלה טעויות, אבל הוא רק מכון לשם שמים... אם לא, בכלל מי יודע לאיפה הוא

אז כל זה מדברים עכשיו על תורה ר"ו בלקוטי מוהר"ן, רל"ט בחיי מוהר"ן. אז הרב'ה אומר: כל העבודה שלי עכשיו זה "תעיתי כשה אבד", זה כל העבודה שלי, [לדעת] שאני נמצא בכזה טעות, שאני לא מוצא שום דרך, שאני לא מוצא שום פתרון, שום מוצא לצאת מהמבוך שנכנסתי בתוכו, קוראים לזה לאפירין, רש"י מביא את זה עכשיו בפרק ג' או ד', שאדם נמצא בתוך מבוך שלעולם אני לא יוכל לצאת ממנו, רק על ידי הצדיק. הוא צריך למצא את הצדיק הזה שיודע להוציא מהמבוך, אז זה כל הפסוק [-] "תעיתי כשה אבד" בקש עבדך — שאני ימצא את הצדיק שיכול

מראי מקומות והערות

יונה כל מה שבים ובתהומות שנ' אור זרוע לצדיק אמר לו הדג ליונה אין אתה יודע שבא יומי להאכל לתוך פיו של ליתן אמ' לו הוליכני אצלו ואני מציל אותך ואת נפשי מפיו והוליכו אצל לוייתן אמר לו לוייתן בשבילך ירדתי לראות את מדורך בים ולא עוד אלא שאני מוכן לירד וליתן חבל בלשונך ולעלות אותך לסעודה גדולה של צדיקים הראהו חותמו של אברהם הביט לברית וראה ליתן יונה וברח מלפניו:

³ פרקי דרבי אליעזר - פרק ט וישאו את יונה ויטילוהו אל הים וימן ה' דג גדול לבלוע את יונה ר' טרפון אומר ממונה היה מששת ימי בראשית לבלוע את יונה שנ' וימן ה' דג גדול ונכנס לתוך פיו כאדם שנכנס בבית הכנסת גדולה ועמד והיו שתי עיניו של דג כחלונות אמפומיות מאירות ליונה ר' מאיר אומ' מרגלית אחת היתה תלויה במעיו של דג והיתה מאירה ליונה כשמש הזה שהוא מאיר בגבורתו בצהרים והיה רואה

להוציא אותנו מהמבוך הזה. לכבס בראש חֲדָשׁ, רק אם זה

פקוח נפש, אם צריך חתולים לילד או משהו, היום יש כבר טיטולים, בכלל לא צריך לכבס, אכל מי שאין לו טיטולים — אז הוא חייב לכבס, אז הוא יכול לשים בינתיים לזרק עוד איזה בגד, כי זה הכל זה מכונה היום, היום לא מכבסים ביד כמו פעם, אכל לנשים אסור לכבס בראש חֲדָשׁ, יום שלישי זה יהיה ראש חֲדָשׁ, היום כבר מתר לכבס. אז הנשים קבלו את הראש חֲדָשׁ, כי תלשו להם את האזנים, לכל הנשים, ששים רבוא נשים.

ולכן נשים לא חטאו בחטא העגל, הגברים מיד אחרי מתן תורה חטאו בחטא העגל, "הזהר בער באש" — ועושים עגל [דברים ט, טו - טז], נותנים לו לאכל מהמן, פי העגל אכל. ואחרי זה הם קרעו את האזנים של הנשים, פשוט קרעו, הוציאו את האזנים, פי הנשים התנגדו לגברים, אז אמרו 'לאשה אסור להתנגד לגבר, אז אם היא מתנגדת — אז קורעים לה את האזנים', ולכן אסור לנשים לכבס בראש חֲדָשׁ, לנשים אסור

אָדָם יוֹלֵד" [איוב יא, יב] — חִיָּה
 בְּצוּרַת אָדָם... הֲרַבָּה אוֹמֵר
 שְׁלֵהוּיּוֹת אָדָם — זֶה רַק עַל יְדֵי
 לְמוֹד הַשָּׁמַיִם! כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּשִׁיחַ
 שְׂרָפִי קָדַשׁ בְּחֶלֶק ג' [ר"א]
 בַּהֲתַחֲלָה, שְׂאֵמֵר אֶת זֶה רַב
 חֵיִקֵּל, כִּשְׁהוּא הֶלֶךְ עַל הַצִּיּוֹן
 שֶׁל הֲרַבָּה הוּא רַק בְּקֶשׁ לְלַמֵּד
 גְּמָרָא! רַב חֵיִקֵּל, כִּשְׁהוּא הֶלֶךְ
 לְצִיּוֹן שֶׁל רַבְּנֵנוּ, אִז הוּא רַק בְּקֶשׁ
 מִהֲרַבָּה "שְׂיִזְכָּה אוֹתוֹ לְלַמֵּד
 גְּמָרָא, וְאֵת הַבְּנִים לְלַמֵּד גְּמָרָא,
 וְאֵת הַנְּכַדִּים לְלַמֵּד גְּמָרָא, כִּי
 אֲתָה אֹמְרַת שְׂאִין צְלָם אֱלֹקִים
 [שׁוֹרָה עַל הָאָדָם] עַד שְׂאָדָם מְסִים אֶת
 כָּל הַשָּׁמַיִם!

אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא...

לְכֵן כָּל הַגְּבָרִים מֵתוּ בַמִּדְבָּר,
 שׁוּם אִשָּׁה לֹא מָתָה בַמִּדְבָּר,
 כִּי אִשָּׁה הִיא לֹא טוֹעָה, אִשָּׁה הִיא
 יִשָּׁר מוֹצֵאת אֶת הַדָּרֶךְ, אִשָּׁה הִיא
 יִשָּׁר מוֹצֵאת אֶת הַכּוֹוֹן הַנִּכּוֹן,
 אִשָּׁה לֹא שִׁיכַת לְשׁוּם טְעוּת, לְכֵן
 הִיא אוֹמְרַת "שְׂעֲשֵׂנִי כְרַצוֹנוֹ",
 רַק הַגְּבָרִים הֵם הַטּוֹעִים. הֵם...
 וְהַתְּפַקִּיד שֶׁל הָאִשָּׁה לְהִיּוֹת
 חוֹמָה, לְשָׁמֵר עַל הַבַּעַל שֶׁהוּא
 יֵצֵא מִהַטְּעוּיּוֹת שָׁלוּ; שֶׁהוּא
 יִתְפַּלֵּל, שֶׁהוּא יִנִּיחַ תְּפִלִּין,
 שְׂיִלְמַד שְׂמוֹנָה שְׁעוֹת גְּמָרָא
 בַּיּוֹם.

בְּלִי זֶה — אִם אָדָם לֹא לוֹמֵד
 שְׂמוֹנָה שְׁעוֹת גְּמָרָא, אִז אֵין
 לוֹ שׁוּם שְׂכָל! אִז הוּא לֹא בֶן
 אָדָם! הוּא חִיָּה! הוּא "עִיר פְּרָא

- שיעור יום שני במדבר בו אייר לאנ"ש מקרית ספר הניבי

הישיבות

אז נדחה את זה למוצאי שבת את
 הכניסה ההמונית למוצאי שבת
 שלא יהיה חילול שבת, עוד 30
 יום א' תמוז.

עוד יומיים זה כבר המולד, כל
 אחד צריך להגיד את

היום אנחנו כבר גמרנו שש
 שבועות [מספירת העומר],
 עכשיו כבר אפשר לספור מלכות
 שביסוד, יסוד שביסוד כולם היו
 ביוסף הצדיק הגיעו לציון של
 יוסף הצדיק, עוד 30 יום א' תמוז

חלק שלישי שכל העולם עשה תשובה, אדם יצא מכבשן האש חי כולם, אמא שלו הכי רשעית היא רק הייתה משמשת בנדה והיא הכי רשעית שבעולם אין רשעית כזו היא התגלגלה בדינה ולכן דינה הייתה צריכה לעבוד את הייסורים שהיא עברה כי היא אמתלאי בת כרנבו אמא של אברהם הכי רשעית והיא עשתה תשובה היא ראתה שהבן שלה יצא מכבשן האש היא אמרה יש אלוקים בעולם.

אדם מנצח את האש, אדם יכול לצאת מתוך האש, כי אדם יכול לנצח את האש.

אז כל זה למדנו ב[זהר] פרשת בהר.

עבשיו גמרנו בחוקותי חזק חזק ונתחזק, גימטרייה משה ויוסף ות', נתחזק יש גם יוסף קנ"ו גם משה חזק וגם הת'.

אז הזהר אומר כאן בעמוד קי"א עמוד ב' סוף בהר שכל הדור ההוא עשו תשובה וכולם נכנסו לגן עדן כי ראו שאדם יכול

התפילה למולד א' סיון עוד יומיים בחצות לילה 1:04 ותשע חלקים אז אפשר לשמוע את עשרת הדברות במולד.

כי כל העולם שמע את עשרת הדברות זה היה 70 לשון אפילו יתרו עשה תשובה כתוב בתורה י"א בליקוטי מוהר"ן שיתרו עשה תשובה אז כל העולם עשה תשובה, הוא היה ראש האפיפיורים, כתוב בזהר שמות שהוא היה האפיפיור הראשי והוא ידע את כל העבודות זרות, בזהר שמות יתרו, הוא היה האפיפיור של כל האפיפיורים, הוא ידע בדיוק מתי, כי כל עבודה זרה יש לה יום אחד בשנה שהיא מרפאת כי ה' רצה להטעות את כל העמים להטעות אותם לתת להם עונש אז יום אחד בשנה היא מרפאת אז יש 365 עבודות זרות אז יתרו ידע איזה עבודה זרה מרפאה באיזה יום, הוא ידע שהכל שקר.

כמו אברהם אבינו הוא יצא מכבשן האש אז נמרוד נתן לו את אליעזר, הזהר אומר בבהר

התענוג הכי גדול, טורנוסופרוס
שאל אותו אתה מכשף מה קורה
כאן? הוא אמר לא, זה התענוג
הכי גדול שלי אני מחכה 120
שנה לרגע הזה ואני אותר
עליו?

ר' אברהם אלימלך [מקולין] הלך
על קידוש ה', המון
אדמוריים הלכו על קידוש ה'
רצו להישרף עם כולם ביחד, ר'
אברהם אלימלך היה בארץ
ישראל הוא הגיע כאן בא' אב
והוא היה בתשעה באב במירון
והוא צעק כאלה צעקות ששמעו
עד צפת, העיקר זה הצעקות ואז
רץ אליו השמש עם כוס חלב
רותח

היו צריכים לצום שלושה ימים
כמו אסתר המלכה, אסתר
אמרה לצום שלושה ימים
התבטלה הגזירה תלו את המן,
כזה נס כבר לא יהיה, אפילו
יבוא משיח לא יהיה כזה נס כמו
שאומר הילל שאין משיח
לישראל, מה זה אין משיח? כבר
אכלוהו בימי חזקיה.

חזקיה היה מלך המשיח, [אם הוא]

לצאת מתוך האש חי ורק אברהם
יצא מצוברח, כולם היו בשמחה
אדם יוצא מתוך האש כולם היו
בשמחה, גילינו אלוהים חדש
את האלוהים האמיתי.

אבל אברהם יצא מצוברח יצא
שבור למה לא נשרפתי
רציתי להישרף כמו נדב
ואביהוא שרצו להישרף,
בקרבכם לפני ה', אדם צריך
להישרף על קידוש ה' כמו ר'
עקיבא אמרו לו עד כאן, הוא
אמר כל ימי הייתי מצטער, אני
כבר מחכה 120 שנה לרגע הזה,
הוא היה בדיוק בן 120 ביום
כיפור סרקו אותו במסרקות של
ברזל, יש אומרים שזה היה 40
יום, מסרקות של ברזל זה
התענוג הכי גדול לצדיק, כך
עלה במחשבה תחילה, זה

יושפע שפע רב, אנשים רואים שפע רב בורחים אני מביין הם שונאים גשמיות אנשים לא רוצים שפע אני מביין אותם אבל מה אפשר לעשות אנחנו צריכים אוויר וצריכים גם כן, אם אין קמח אין תורה אז צריכים לכוון בשפע רב לשיר את זה שעה שלמה, יושפע שפע רב שלכל אחד יהיה קמח, ה' ברא את העולם עם קמח, בלי קמח אי אפשר לחיות, אפילו לאכול כזית לאכול משהו, הא לחמא עניא, אכלו מצה, מצה היו אוכלים רק מצה במשך 200 שנה רק מצה, מצה אחת ביום זה היה כל האוכל אז עכשיו נקרא בהעלותך.

[ולפני כן] יהיה נשא, ושם נחשון הולך מכות רצח עם משה הוא לא מוותר לו, משה רוצה לכתוב [נשיא] כתוב נשיא לבני ראובן אליצור בן שדאור, אחרי זה שמעון שלומיאל בן צורישדי אחרי זה נשיא לבני גד אליסף בן דעואל ונשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד ונשיא לבני

היה עושה ריקוד אחד היה מלך המשיח, ישעיה אומר לו תתחיל לרקוד תשיר, [ענה לו חזקיה] אני לומד תורה אל תפריע לי בלימוד תורה, [אבל באמת] השירה זה הכי גבוה, השירה והניגונים שמנגנים לפני התפילה ואחרי התפילה, על ידי זה התפילה עולה הספירת העומר.

בברסלב [ב]ספירת העומר שעתיים היו מכינים את ספירת העומר, שעתיים, היו גומרים את כל התהילים, היו אומרים לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו הנני מוכן ומזומן, אמרו שעה שלמה הנני מוכן ומזומן, אחרי זה שרו למנצח בנגינות ושרו אנא בכח, לקח ספירת העומר שעתיים לא פחות משעתיים כי אמרו את כל התהילים, כתוב ר' שמואל הורוויץ מביא בקפ"ב חלק ראשון אמרו את כל התהילים לפני ספירת העומר בבכיות.

ספירת העומר זה כל השפע,

לא תכתוב נשיא אני לא אתן לך, [אמר לו משה] אתה בעל גאוה, התחיל לבזות אותו להשפיל אותו, מה אכפת לך שיהיה כתוב נשיא מה אכפת לך, [ונחשון אומר:] לא, אתה לא תכתוב נשיא בשום אופן אני לא אתן לך, בסוף לא כתבו נשיא, אני לא יודע, בסוף הלך מכות לא יודע מה הלך שם בדיוק לא כתוב נשיא אצל נחשון.

אנחנו אומרים ב[זמירות, בזמר] 'אורה ושמחה: רצה תפלתי כמו קרבן נחשון', נחשון זה שיא הענווה שיא השפלות, משה אמר לנסוע [לים סוף לפני שנבקע הים], אז נחשון נוסע אין ים אין כלום, לנסוע לשכם אין צבא אין כלום אין פלסטינאים כולם משתגעים כל התקשורת יוצאת מדעתה איך הולכים בעיר פלסטינאית.

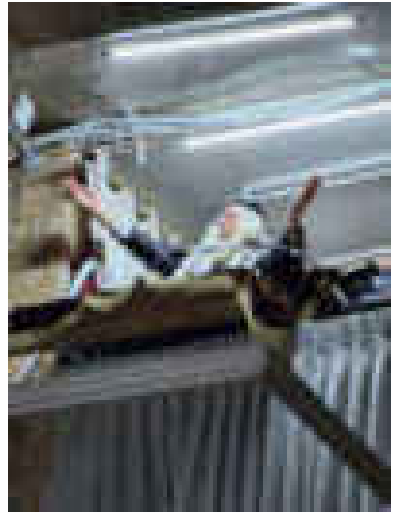
אני הייתי הולך שם [בשכם] כל יום, חמש שנים כל יום, הייתי גר בבני ברק נוסע חצי שעה אני בשכם, כל יום היינו הולכים קבוע, גומרים ותיקין

מנשה גמליאל בן פדהצור ואחרי זה כתוב נשיא לבני בנימין אבידן, הוא היה מתאבד קפץ לים אבידן בן גדעוני הוא היה מהמתאבדים ואחרי זה נשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי ואחרי זה נשיא לבני אשר אחירע בן עינן ואחרי זה נשיא לבני נפתלי פגעיאל בן עכרון, נפתלי יכול לקפוץ את כל העולם בקפיצה אחת.

אבל אצל נחשון אין נשיא הוא לא נתן אתה לא תכתוב נשיא אני לא אתן לך הוא אמר מה זה ראובן אני כותב נשיא שמעון כותב נשיא אחרי זה גד כותב נשיא ואחרי זה אפרים הנשיא אלישמע בן עמיהוד ומנשה גמליאל בן פדהצור וכולם כותבים נשיא מה מגיע לך הפרוטקציה הזאת מה זה הפריבילגיה הזאת למה אתה שונה כולם איזה גאוה יש לך מה אתה כזה בעל גאוה אתה לא נותן לכתוב לך נשיא אתה רוצה להיות היחידי שלא יהיה כתוב נשיא, נחשון אומר אתה

ברגל את כל שכם, את כל שכם הולכים ברגל ליוסף הצדיק מהקסבה, כל הצדיקים גרו בקסבה, יוסף הצדיק, הולכים, יוסף הצדיק שומר עליך, אז כל יום חמש שנים עד שהתחילה האינתיפאדה תשמ"ט אז הלכנו כל יום עד שהתחילה האינתיפאדה הראשונה אז היינו הולכים כל יום ליוסף הצדיק זה היה דבר רגיל, יושבים שם שעה הערבים משתגעים נכנסים או קופצים על הגדר, היה גדר אצל יוסף הצדיק היום כבר אין גדר, ואפרים ומנשה היה שם.

יוסף הצדיק – בלי זה אי אפשר לחיות, אי אפשר לחיות בלי יוסף הצדיק, משה לקח את עצמות יוסף, משה לא יצא ממצרים בלי יוסף, אי אפשר בלי יוסף, יוסף זה שבעת הרועים, אנחנו אומרים אנוכי ה' אלוקיך, זה גימטרייה שבעת הרועים, שהרועים זה עשרת הדברות, אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים זה בדיוק בדיוק לא צריך כולל בלי

עולים על האוטובוס לכפר סבא מרחוב ז'בוטינסקי, מי שמכיר את הרחובות ומשמה הולכים לקלקליה ברגל ועוברים דרך בנימין הצדיק זה לא בנימין בן יעקב, [אלא זה] בנימין הצדיק שכתוב בגמרא שהוא חי עוד 22 שנה כי הוא פרנס אלמנה עם שבע בנים אז הוא חי עוד 22 שנה ושם עושים שעה התבודדות אומרים תיקון הכללי וממשיכים הלאה מקלקליה עוצר לי מונית עם שבע ערבים שבע רוצחים שבע חמסניקים יושבים נוסעים חצי שעה עד שכם או אפילו שעה זה היה מקלקליה ואחרי זה הולכים

מיוחד, משה לא זז בלי עצמות יוסף, אפילו משה! שמשה רבנו שעכשיו זה מתן תורה עכשיו ביום שלישי בלילה מתן תורה כולם יהיו ערים כל הלילה נקבל, נשמע את עשרת הדברות אבל משה הוא לא יוצא בלי יוסף הוא לא הולך למתן תורה בלי יוסף, ארונו של יוסף הולך לפני מחנה ישראל, הארון של הצדיק של יוסף היום זה רבנו הולך לפני מחנה ישראל.

והנמרא אומרת בירושלמי גם בכלאיים וגם בכתובות שיוסף נמצא במערה של ר' חייא, שרב הונא נכנס למערה של ר' חייא אז רב חגי נכנס איתו [כפי שירחיב בהמשך], גם כלאיים וגם כתובות זה כתוב פעמיים, כלאיים פרק תשיעי שיוסף הצדיק נמצא במערה של ר' חייא שם הוא נמצא, זה פלא, אבל זה מה שכתוב, צריכים לנסוע לר' חייא ואז אפשר להחיות מתים אצל ר' חייא אפשר להחיות מתים לרפא את כל החולים לנסוע לר' חייא.

כולל ובלי גן ילדים לא צריך כולל ולא בית ספר אז זה בדיוק "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים" (שמות כ, ב) זה בדיוק שבעת הרועים אברהם יצחק יעקב אחרי זה הולך משה אהרן יוסף ודוד וגם ארבע אמהות גם כן [2495], כל זה בדברה הראשונה בדיוק כתבנו את זה כאן בתפילה למולד זה 2490 כל אחד יעשה את החשבון בבית, אנוכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מבית עבדים זה בדיוק אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד ובדיוק שרה רבקה רחל לאה בדיוק שבעת הרועים וארבעת האימהות שבזכות שבעת הרועים.

אז יוסף הצדיק, משה לא יוצא בלי יוסף הצדיק, אמרתי לו שאין רשות מהצבא וככה, הסברתי לו שלא יסע לשכם בסוף הוא כן נסע לשכם הוא הוציא את העצמות מהקבר והלך איתם, "[וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת] עֲצָמוֹת יוֹסֵף" (שמות יג, ט), פסוק

הכי קדוש שיש בעולם, כולם צריכים ללכת לטבריה בלי יוצא מהכלל, עכשיו [ערב ראש חודש סיון] תפילת השל"ה הקדוש אז צריכים לנסוע לטבריה השל"ה הקדוש אז הולכים כבר לר' יוחנן עם החמשה תלמידים הולכים לרמב"ם זה הכל ביחד, תפילת השל"ה הקדוש אז יהיה עשרות אוטובוסים יהיה, מאה אוטובוסים יהיה, תפילת השל"ה צריכים להגיד את זה בטבריה בקבר השל"ה הוא חיבר את התפילה שהילדים יהיו צדיקים שילכו בדרך ה' שלא יברחו מהישיבות, אז תפילת השל"ה זה התפילה שהכי מתקבלת, כולם צריכים לנסוע עכשיו לטבריה ביום רביעי ערב ראש חודש ולהגיד את תפילת השל"ה, בלי יוצא מהכלל, יהיה שם אלפים אנשים יהיה שם אולי עשר אלף איש.

אז שם נמצא הרמב"ם ומימון אבא של הרמב"ם, הגמל [ועליו ארון קבורת הרמב"ם] הלך לבד, לא ידעו איפה לקבור את

אז פה פרק תשיעי הנה: רב הונא ריש גלותא אמר תקברו אותי במערה של ר' חייא, העלו אותו לארץ ישראל ברגל מחרן מבבל מנהרדעא מפומפדיתא הלכו שבועיים ברגל חודש ברגל עם הארון, אמר אני רוצה להיכנס למערה של ר' חייא, מי יכניס אותי? ר' חגי, [אמרו לר' חגי] אה, אתה רוצה להיקבר במערה עוד פעם וויכוחים מכות מה אתה נכנס למערה מי אתה בכלל איזה בעל גאווה אתה, אמר כן אני נכנס למערה ואני מבטיח שאני אצא, לא, אתה רוצה להיקבר שם, אמר תקשרו לי חבל, קשרו לו חבל של 20 מטר הוא אומר אם אני אמות תוציאו אותי, הם לא רוצים שהוא יקבר במערה, כולם רוצים להיקבר במערה כל אחד רוצה להיקבר במערה של ר' חייא.

דבר ראשון הולכים לר' חייא דבר ראשון ר' חייא הרמב"ם ר' עקיבא זה הכל בטבריה, טבריה זה טבור הארץ, טובה ראייתה, טבריה זה המקום

הנה כאן כתוב איך הרמב"ם כתב את הפירוש, פה זה כתוב, יצאנו מהים לשלום ואז הוא עשה סעודה זה היה חודש חשון הוא הגיע לארץ הוא היה צריך לנסוע ממרוקן מפאס הוא היה שבע שנים בפאס, בגיל 12 הוא עזב את ספרד [האלמחמדין] עשו פרעות ביהודים אז כולם ברחו מספרד למרוקן אז הוא גר בפאס שבע שנים מגיל 12 עד 20 ובארבעה ימים לירח אייר אז הוא נכנס לים וביום עשירי לאייר שנת [-] ליצירה תתקכ"ה היה סערה נוראה נחשול שבים וזעף גדול ונדדנו שני ימים בים הרוח העיפה את האוניה לכל הכיוונים זה היה אוניות

הרמב"ם, הוא אמר שימו אותי על הגמל. אז היו גמלים לא סוסים והגמל הלך לבד עד טבריה ממצרים מקהיר מאלכסנדריה פוסטט קראו לזה פוסטט, העיר העתיקה זה פוסטט אז הוא היה גר בפוסטט ושם הוא חיבר את [המשנה תורה], ואילו] את פירוש המשניות הוא אומר כתבתי מים לים כתבתי את זה בעל פה הוא אומר לא היה לי גמרות הייתי באוניות מים אל ים שאני עובר מאוניה לאוניה כתבתי את כל הפירוש והגעתי בגיל 30 גמרתי את הפירוש בדיוק שהגענו למצרים גמרתי את פירוש המשניות ואחרי זה הוא כתב את היד החזקה.

מפרשים אוניות מעץ אוניות ישנות, הרוח העיפה את האונייה כמו קליפת אגוז ויומיים בים עפנו לכל הכיוונים ועפנו על הקירות ותרסקנו והתהפכנו לתוך האונייה ו[ב]שני הימים האלה אני עכשיו תמיד אצום ואמרתי לבנים גם לצום ואני מתענה בשני הימים האלה שהיה את הסערה ואז היה סערה נוראה ואני ואנשי ביתי, הוא נסע עם אשתו והילדים היה [את בנו] ר' אברהם שהוא חיבר את ספר הפרישות ספר ההתבודדות 'המספיק לעובדי ה'' הוא אומר צריכים כל יום שעה להתבודד, אנשי ביתי וכל הנלווים אלי כולם עושים תענית ציבור עד סוף כל הדורות, הוא אומר, כל מי שבא מ[זרע] הרמב"ם צריך לצום ביומיים האלה שיצאנו בשלום מהסערה ולתת צדקה, שאני יושב לבד בעשירי באייר ואני יהיה בהתבודדות גמורה לא אראה אדם, זה היה בדיוק בעשירי באייר, בארבעה ימים לירח אייר הוא נכנס לאונייה, אחרי שש ימים הייתה סערה

כזאת שכל האונייה הטלטלה מצד לצד כמו קליפת אגוז עפה לכל הכיוונים וכולם התנפצו שם על הקירות בתוך התאים אז כל זה היה בעשירי באייר זה בדיוק נצח שבנצח.

כי ר' שמואל הורויץ הוא היה עם בגדים אדומים הוא כבר היה שעתיים לפני התלייה הוא יודע שעוד שעתיים תולים אותו אמרו שיחתכו אותו חתיכות לא סתם כי אמרו שהוא מרגל הוא בכלל לא יהודי הוא סתם, כי הוא פלט כמה מילים ברוסית אמרו אתה יודע כן רוסית.

ביון שהוא אמר שהוא ברח מהפוגרומים היה פה מאורעות תרפ"ט אז הוא ברח ממאורעות תרפ"ט הוא הגיע בתר"צ, תר"צ הוא היה בדרך לאומן הוא היה שם צ"א צ"ב, אז הוא היה [בכלא] משבת זכור מתענית אסתר הוא היה 70 יום, אז [הוא השתחרר ב]נצח שבנצח זה היה יום שני אז יום ראשון זה היה תפארת שבנצח, אז מוצאי שבת תפארת שבנצח, השבת

לו זקן אמרו אתה בטח איזה כומר נוצרי ואתה באת לפה בשביל הכנסיה לעבוד בשביל המיסיון אתה רוצה להפוך את רוסיה לדתית ויש לך כל מיני תוכניות והתחילו אמרו אותך נחתוך חתיכות חתיכות לא נתלה אותך אז הוא שמע את כל המשפט שמו אותו באודסה ועשו שם קיר מדיקט קיר דק והוא שמע את כל הטענות שטוענים עליו שהוא מרגל, החיילים שלוו אותו אמרו הוא דיבר רוסית בדרך הוא פלט כמה מילים הוא יודע רוסית הוא אומר שהוא ברח מהפוגרומים. אחרי זה שהוא בא לארץ ישראל לא נתנו לו לרדת, הוא הגיע בערב ל"ג בעומר כמו שאמרה לו הילדה הזאת הוא הגיע בערב ל"ג בעומר.

כמו אצל ר' לוי יצחק היה בחור אחד בגיל 17 [שאמר מתי הוא ישתחרר], את ר' לוי יצחק לקחו עם ר' אליהו חיים לקחו אותו ביום ראשון פרשת וירא, הבחור הזה אמר באומן, בחור רגיל

עצמה הייתה גבורה שבנצח אז בגבורה שבנצח הודיעו לו שלוקחים אותו לאודסה להוציא אותו להורג והוא נוסע ברכבת מקייב במוצאי שבת נוסע ברכבת ושני חיילים עומדים עם רובים עליו שאם הוא יזוז יעשו אותו ככברה יעשו אותו נפה ינקבו אותו בכדורים והוא נוסע ככה והוא רק מאמין בה' פתאום באה אליו בחורה בת 17 מה קורה לך? אומרים שאני מרגל ורוצים להוציא אותי להורג, אמרה אתה עוד שבוע בבית מה אתה דואג.

הוא נמצא באודסה בדרך מקייב לאודסה נוסע ברכבת, אני נסעתי ברכבת הזאת, רכבת של 12 שעות ושני חיילים עומדים לידו עם רובים שומרים עליו ועוברת בחורה בת 17 והיא שואלת אותו מה קרה איתך למה ככה עושים לך מה חטאת? אומרים שאני מרגל, אומרים הוא בכלל לא יהודי, כי יהודים לא הלכו עם זקנים כבר, רוסיה הייתה כבר... שום יהודי לא היה

זה אמת, פרוודה, פרוודה זה אמת, אז אתה מקבל הכל בחינם שם, ברוסיה מקבלים מים בחינם חשמל בחינם טלפון זה שבע רובל לחודש אתה יכול לדבר שיחות - חוץ מ[שיחות] לחוץ לארץ - בכל רוסיה כמה שאתה רוצה, אז זה ממש גן עדן עלי אדמות, שהייתי בא לרוסיה הייתי אומר אני באתי לגן עדן הגעתי לגן עדן תלמדו אותי איך עושים גן עדן גם בארץ ישראל והם היו תמימים הרוסים מאמינים לכל מה שאומרים להם.

אז ר' שמואל הורוץ נוסע במוצאי שבת זה יוצא, החתם סופר אומר שבתפארת שבתפארת אז מתחיל הספירה, הוא אומר הוד שבהוד אז עולים לרגל [לרשב" במירון], עולים לרגל ארבע מאות אלף איש, הוא אומר איך עולים לרגל? מה עושים עוד רגל? התורה אמרה שלושה רגלים, אל תוסף אתה לא יכול להוסיף עוד רגל הוא אמר תישארו בירושלים אז

תמים בחור רגיל הוא אומר הוא בערב שבת זכור הוא משוחרר, זה חצי שנה מוירא עד שבת זכור חצי שנה, וירא זה אחרי שבת בראשית, שלושה שבתות אחרי בראשית אז עצרו אותו אמרו שהוא קונטרה קונטרה קונטרה רוולוציונר עשו לו תיק עם אלף דפים כי הוא היה מחלק צדקה הוא היה מקבל את הצדקה מחוץ לארץ הוא ור' אליהו חיים אתם קונטרה רוולוציונרים, ברוסיה צריכים לעבוד, אין צדקה, הכל יתנו לך, יתנו לך טלפון בחינם ובית בחינם הכל תקבל בחינם רק תהיה רוסי, תהיה נאמן לקומוניזם, תגיד שהקומוניזם

מקבל עליו ארבע מיתות בי"ד וכל סוגי העינויים הוא ככה מכין את עצמו שיחתכו אותו חתיכות חתיכות, זה כל זה היה במוצאי שבת יום ראשון בבוקר אז עשו לו את המשפט וביום שני צריכים להוציא אותו להורג ושעתיים לפני שמוציאים אותו להורג מגיע מברק להעלות אותו על האונייה הראשונה, איפה תיקח אונייה? איפה יהיה לך אונייה? אתה ברוסיה שם בקצה העולם בקוטב הצפוני אני יודע ארץ האש.

יש [בדרום אמריקה] ארץ האש אחרי זה בא ארץ הקרח -] אנטרקטיקה], אם אתם רוצים לנסוע לארץ הקרח קודם תיסעו לארץ האש אחרי שתהיו באש תאכלו להיות קרח [ההמשך יבוא].

הערלוי נוסעים רק במוצאי שבת, ערלוי זה בן אחרי בן מהחתם סופר, הנכד שלו (- של החתם סופר) נהיה רבי'ה בערלוי נהיה דיין בערלוי אז חסידות ערלוי נוסעים רק במוצאי ל"ג בעומר, החתם סופר אמר עוברים על כל תוסיף עושים עוד רגל, מה זה עושים עוד רגל עוזבים את ירושלים איך עוזבים את ירושלים, בירושלים יש את הכותל הוא אומר פה זה השכינה, עושים עליה לרגל מה זה נגד ההלכה אומר החתם סופר אז ערלוי היחידים שהם מקיימים את הדברים האלה הם נוסעים במוצאי ל"ג בעומר. אז שמואל הורוין הוא נוסע עכשיו לאודסה להוציא אותו להורג והוא שומע איך שיחתכו אותו חתיכות חתיכות

והתקדשתם

להסביר לאשה – שזה רק להביא את נשמת משיח

אדם צריך להביא ששים רבוא, כל אחד חיב להביא ששים רבוא, שאדם מתחתן הוא צריך להגיד לפלה בחדר היחוד באנו לעולם להביא ששים רבוא, כי היחוד זה לא בשביל תאנה, האשה זה לא תאנה, אדם טועה ולכן זה כל הגרושין, היום חמושים אחוז

מתגרשים כי אם מתחתנים בשביל התאנה זה לא מחויב מעמד, צריכים להסביר לאשה בחדר יחוד שזה לא בשביל התאנה, זה רק בשביל להביא את נשמת משיח כמו שכתוב בלקוטי הלכות אורח חיים שבת⁴ הוא אומר שכל החתנה זה בשביל להביא את

מראי מקומות והערות

המצוות והקדושות ותפלות ושירות ותשבחות שאומר ועושה כל ימי חייו.

⁴ ליקוטי הלכות, הלכות שבת ו' אות כ"ג.

כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצוות פרמון, וכל זמן ששים ישראל נקרא עליו מקבל השם יתברך התפארות הרבה ממנו כמו שכתוב במקום אחר, ועל ידי כל זה נמשך בחינת תקון הבגית לאבותיו שפגמו בזה מאחר שעל ידי ההולדה שלהם נמשך בו ישראל בעולם שאומר שמע ישראל פעמים בכל יום ומעיד על אחדות היחיד המיוחד יתברך שמו ועושה מצוות הרבה וכו', וכל זה אפלו בהולדה הפחותה אפלו אם נולדים קלי עולם וקטני ערה, מפל שפן וכל שפן שבכל דור ודור נולדים כמה וכמה ראים וכשרים וצדיקים טמנים וגדולים, עד שלפעמים נולד צדיק שהוא חדיש נפלא ונורא מאד מאד, שהוא יכול לתקן כמה דורות ויש שיכולין לתקן כל העולם כלו כמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי, יכולני לפטר כל העולם כלו מן הדיון וגם רבי שמעון בר יוחאי נולד מוונג איש ואשה, ומי יודע אם כל אבותיו למעלה למעלה היו פלם צדיקים וקדושים, כי בודאי היו באבותיו הקדומים מצד אביו ומצד אמו כמה וכמה אנשים פשוטים, וכן שיצא מדע שלהם צדיק מצא קדוש ונורא איש אלקים כזה, שהמיד את הבווא

עוד מענין הנ"ל יש לבאר, ששאלו ריחיא דתבירא מי שפגם בבגית קדש במאי חיטא לה, איך אפשר לחברו ולתקנו, כי רחים בחינת זונג בחינת לא יחבל רחים נרבה, ואיתא בתרגום ירושלמי, אינו דכבשין חתניו וכלתיו עין שם, וכו מובא בכתבי האר"י שרחים ורכב מרמו על יחוד חתן וכלה, וזה בחינת ויהי טוחן בגית האסורים כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה, ושאלו, רחיא דתבירא כשנשבר תקונו זה, הינו מי שפגם בענין זה, במאי חיטא לה, איך אפשר לתקנו, שקל פסקא שדא להו, אמר, כרובי לי גרדי מנה, הינו שרמו שמה הענין בעצמו נמשך התקון, כי בששהולכים בדת ישראל, אזי יכולין לזכות ליהיה נמשך מה הולדה קדושה, שיהיה נולד בו ישראל שעל ידי זה עשר תקונו הבגית, כי עשר תקונו הבגית הוא על ידי שנוקדו ונתרבו בני ישראל, שהיה מצוה הראשונה בתורה שהיה בחינת יוסף הצדיק שהוא עשר בחינת תקונו הבגית, שנקרא בן פורת יוסף בן פורת וכו' לשון פרו ורבו וכו', כי על ידי הולדות ישראל מתבררין הנצוצות מדור לדור, כי כל אחד מדע ישראל מגדל ומקדש שמו יתברך על ידי

מלך המשיח.

בעולם, היא תמיד אסורה, אפילו בין איש לאשתו, זה לא משנה, אין שום הבדל בין לפני החתונה לאחרי החתונה, אלא מה? ה' עשה שצריכים להביא ילדים לעולם, וצריכים להמשיך את הדורות, צריכים להביא את משיח, צריכים להביא את רבינו, כמו פרץ וזרח שהם היו משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, פרץ וזרח נוצרו מופעשה תמר.

רבי נתן מסביר כאן בהלכות שבת כ"ו עמוד ב' שאנשים חושבים שכל העולם זה בשביל התאוה הזאת, אנשים חושבים שמתחתנים בשביל התאוה, כדי שזה יהיה בהתר ולא באסור, אבל רבי נתן אומר אין דבר כזה, התאוה הזאת אסורה תמיד, התאוה הזאת אין לה שום התר

מראי מקומות והערות

עצמו לאור אין סוף בדבקות וכלליית נפלא דלית מחשבה תפיסה תפון פלל, שגה האור נמשך בבחינת חוט פיזי, וזה בחינת מה שניסד בשיר אור הגנוז, איש על דגלו כסוף יכסף לתקנת חוט זהר אין סוף, וזה שישאלו מיד ומי יכול למכרה גרדי כי הם כופרים והם משקעים בתאוה הזאת כל כך עד שאינם מאמינים שאפשר שיהיה נולד מעצמו זה איש כזה שיוכל לדבק את עצמו בחוט זהר אין סוף בדבקות כזה עד שיתקו הפל כנ"ל. על כן השיב להם, ומי יכול למחטא רחיא. כי בודאי מי שאינו מאמין בזה, שגה הענין בשרשו הוא בחינה גבוהה וקדושה מאד מאד שכל הנשמות אי אפשר להם לבוא לזה העולם כי אם על ידי זה ואף על פי שמחמת חטא אדם הראשון וחטא הדורות נפל ענין זה למקום שנפל עד שנגמרה לאנשים גסים כאלו חס ושלום הוא רק תאוה בעלמא אף על פי כן מי שמאמין על כל פנים שבאמת הוא דבר גבוה מאד ויש צדיקים שאינם בדבקות נפלא לה'. תברך וכו' וכו' אשרי להם, ואפילו אנשים פשוטים מאחר שהוא בהתר על כל פנים על פי התורה יכולים להוליד מזה יצע ישראל שעל ידי זה הוא תקון הברית כנ"ל, אבל אלו האפקורסים שכופרים בזה ועושים מזה לצנות ואומרים ומי יכול למכרה גרדי מרחיא, שאי אפשר שיצא מזה דבקות נפלא כזה, על כן בודאי רשעים כאלו אי אפשר לתקן אותם בבחינת ומי יכול למחטא רחיא וכו'!

השדמון כמו שהפיר וגלה אלקותו בעולם פשוטה.

וכן בשאר גדולי הצדיקים שכל זה בחינת מי נתן טהור מטמא וכו', וכמו שכתוב, והזהירו בכני עם הארץ שמהם תצא תורה וכמו שכתוב בכתבי הא"י זכרוננו לברכה והובא בגדברי אדמו"ר זכרוננו לברכה (בסימן לו) בהתורה דרשו וכו', שהנשמות הקדושות הגבוהות מאד מאד על פי רב פאים דוקא על ידי טפת עם הארץ כמבאר דרוש זה באריכות בכתבי הא"י זכרוננו לברכה ככמה מקומות, שגה ענין יציאת אברהם מתרח ורבי עקיבא וכו' עד שמבאר שם שגם נשמת משיח תבוא דיקא מבחינת פאלו וכו' עין שם.

וזהו שקל פסקא שדא להו, אמר להו, כריכו לי גרדי מנה, ופרש רש"י שיוציאו לו חוטים ממש, הינו שרמו שנותלים חתיכה מהרחים בעצמה שנשברה ומשם מוציאים חוטים בחינת תקון הברית, בחינת את תקנת חוט השני שמרמז על תקון הברית, כמבאר בגרדיו זכרוננו לברכה בהתורה צוית צדק (סימן כג) שהוא בחינת הולדת פרץ וזרח מופעשה יהודה ותמר שמהם נולד משיח, שנאמר שם, ותקשר על ידו שני כו', הינו שאמר להם שמנה הענין בעצמו נמשך תקון הברית על ידי שמשתדלין שיהיה בהתר על כל פנים על פי התורה שעל ידי זה נולדו בני ישראל, שכל ההולדות כלם הוא בחינת תקון הברית כנ"ל, עד שיכולין לזכות שיצא ממנו צדיק גדול וקדוש שיכול להפיר את הבורא ותברך ויקשר וידבק את

שבולים.

אדם צריך להסביר לאשתו תמיד ובחדר היחוד שכל הענין של החתונה זה להביא נשמות לעולם ושה לא בשביל התאונה הזאת, אדם חושב שאשה זה בשביל התאונה, אבל הצדיק מסביר לנו שזה לא בשביל התאונה, הרב'ה אומר שאפשר להרגיש יסורים של ברית מילה, ואדם יכול להרגיש יסורים של ברית מילה⁵, היתה אשה שהיא היתה שופכת פלפל חריף באותו מקום כדי שישירף ויצרוב אותה, והיו צדיקים שהיו שמים את היד באש והיו מזליקים נר וכרגע שהאשה היתה מגיעה היו שמים את האצבע בנר כדי לא להרגיש שום הנאה, יש אין סוף דרכים.

אבל העקר [תדרך לצאת מהתאוות הנוראות] הרב'ה אומר שזה על ידי למוד גמרא, שעה התבודדות, ושנוסעים לאומן אז יוצאים מהתאונה לגמרי ואפשר להביא ילדים בלי התאונה, אבל אחרי חטא

(לקוטי הלכות שם, מובא בהערה ראשונה בשעור) "עד שיבולין לזכות שיצא ממנו צדיק גדול וקדוש שיוכל להפיר את הבורא יתברך ויקשר וידבק את עצמו לאור אין סוף". אז כל הענין של עמרם ויזכר זה שלא היה להם שום תאונה, אם רוצים להמשיך ילד קדוש אסור שיהיה שום תאונה ואת זה צריכים להגיד לאשה ישר בחדר היחוד, לפני זה הולכים לבתול או נוסעים למירון, נוסעים לחברון או לרות וישי.

העקר זה רות וישי, כי רות התגדרה וזה "ותהי משכרתך שלמה" (רות ב, יב) כי משכרת שלמה יש לו לבעל תשובה, אדם ששומר שבת מלדה וככה הוא נולד אז אין לו בחירה אבל אדם ש(אין) [שיש] לו בחירה אז משכרתו שלמה, אומר הגאון מוילנא מה זה "משכרתך שלמה"? כי את בחרת את זה, היא היתה בת מלך [מואב] והיה לה שם מפות מזקב ועכשיו היא הולכת ללקט

מראי מקומות והערות

ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק, וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדושתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

⁵ שבחי הר"ן אות י"ז.

גם אמר שהזוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זוג

אדם הראשון נגזר על האדם שזה יהיה עם תאוה, ולכן הילד הוא לא לומד ולא מתפלל, הוא לא יכול להתפלל כי יש לו המון מסכים, עד שיוורידו לו את כל המסכים... כי הוא בא עם מסכים של תאוות ואז הוא רק חושב על התאוות כל היום, והוא לא יכול להתרבו בלמוד.

כי הדבר הכי גבוה זה איש ואשה "שעמך שמחה דקדושה הוא מחמת שאנו יודעים ומאמינים שענין זה

בשרשו הוא גבוה מאד מאד", וכאן גם בהלכות תפילת המנחה ז' רבי נתן אומר שזה גבוה מעל גבוה "דלית מחשבה תפיסא תמן כלל, וזה מה שבלעם רצה "ומספר את רבע ישראל" (בפסד' כג, י), בלעם רצה לפגוע ביחודים, אז אומר הוזהר בלק אומר לבלעם איפה נפלת, איפה נפלת [לחטא באתון], איך הגעת לאן שהגעת, כי ברגע שהוא... [רצה ובואה, הוא זכה לה אפילו שלא היה ראוי, עד שנפל מקל מדרגות הקדושה]. (שעור מתשב"ב).

מחשבתם וכו' כנזכר לעיל. והעקר לידע שאין יודעים כלל וכו', ושלא יתאשו מן הצעקה והתפלה לעולם וכו'. בבחינת 'ומדכ' בחינת הצדיק הדור הנזכר לעיל 'דע את כל אשר נעשה' בזה העולם את כל הנקלים והערמומיות וכו', שחותר בחינת עמלק וכו' בחמימות התאוות ובמחלקת בין איש לאשתו וכו', ובמחלקת שבעולם ובפרט להרחיק מהצדיק וכו', והכל מעשה עמלק פנופר לעיל. ועל פן יוצא בתוך העיר ויזעק וכו'. וכן הכניס בישראל שבכל עיר ועיר צום ובכי וכו' בחינת ודברי הצומות וזעקתם וכו'. ועל ידי זה נתהפך הכל לטובה. על פן דיקא על ידי הולדות הדורות שמוזיעים להם אלקותו מדור לדור בבחינת ועד דור דור אמונתו, על ידי זה דיקא הנצטע ומפלת עמלק מדור לדור וכו'. בחינת לדור דור אמונתו פוננת ארץ ותעמד, מחשבות לבו לדור דור מגן ומושיע להם ולבניהם אחריהם בכל דור דור, בחינת דור לדור לשבח מעשי וכו'. ועד דור דור אמונתו וכו'.

מראי מקומות והערות

⁶ הלכות תפילת המנחה ז' אות כ'

כ) פי עקר ההולדה על ידי זה שבהכרח שתעבר הנשמה מרום כל דרגין מלמעלה מכל הארבעה עולמות אצילות פריאה יצירה עשיה מאת דלית מחשבה תפיסא תמן כלל, ויורדת עד שנגמשת על ידי יצר מחשבת לב האדם, עד שצריכה לעבר דרך הגוף הגשמי הוא עד שעוברת שתי פעמים דרך מעבר השתן (פמובא לשון זה בכמה ספרים), ונולדת בתכלים וצירים ועל ידי רבוי דם נדה של הולדה. ומשם דיקא צריכה להתפטר להעביר הערלה ביום השמיני ולבטל ערלת לב שהם מחשבות רעות שטמטמיון הלב כנזכר לעיל, עד שיזכה לשבר יצר מחשבות לבו הרעים בכל יום עד שיזכה למה שיזכה כפי קדשתו. ועקר המלחמה עבור החלושי פח שנקבלו כמו שנקבלו, וגם עתה בכל פעם שמתעוררת נקדתם לשוב חותר עליהם בחינת עמלק בבחינת הנזכר לעיל. וכו' וצריכים להחם עינים להאיר בלבם ולעוררם ולהודיעם שכל נקדה ונקדה שמנתקים

הפדשה

הסוגיא ההלכתית של ה'מקושש'

תפסה, [כי זה לא היה תוך פדי דבור], כי אם עכשיו אדם ידליק חשמל, אני עכשיו אדליק חשמל או אי אפשר לעשות לי שום דבר, אני יכול להדליק חשמל בשבת עם אלף עדים ואלף התראות, אני יושב פה והכפתור שם, זה לא, אם הכפתור שם, צריכים או את הכפתור לקרב או אותי לקרב או את שנינו לקרב אחד לשני, צריכים שיהיה אחד [כדי שילחץ על המתג בתוך שניה ושליש מההתראה], שיהיה אחדות שיהיה שיוון, אי אפשר סתם ככה לסקל בן אדם שהוא קושש כמה זרדים כדי לבשל ביצה קלה, אז בשביל כמה זרדים צריכים עכשיו לסקל אותו? עם ישראל לא רצה להאמין לזה.

אבל סנהדרין שהורגת פעם בשבעים שנה היא קמלנית⁷, רבי עקיבא ורבי טרפון אומרים אנחנו

כי עכשיו זה המקושש, למה כתוב מקושש פעמים [ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים ביום השבת: ויקריבו אתו המוצאים אתו מקושש עצים אל משה ואל אהרן ואל כל העדה] (במדבר טו, לב - לד) שהוא רצה שיהרגו אותו, הוא רצה שייסקלו אותו, [כי עם ישראל לא האמין שבשביל שמקוששים שני זרדים [ברשות הרבים בשבת], שני עלים מקוששים, בשביל זה כבר מגיע סקילה, זה בטח הכל כאן מתפארה בזה, זה בזה הגזמות כאלה, זה כדי לאים, זה רק משלים כאלה, זה לא יתכן שאדם ידליק סיגריה ישר יסקלו אותו, זה לא יתכן, עם ישראל לא רצה להאמין בזה, אז המקושש אמר אני אראה להם שסוקלים, בן!]

לכן כתוב פעמים מקושש, כי במקושש הראשון ההתראה לא

מוראי מקומות והערות

סנהדרין ההורגת אחד בשבוע - נקראת חובלנית; רבי אליעזר בן עזריה אומר: אחד לשבעים שנה.

⁷ מכות ז ע"א. [במשנה].

לא היינו הורגים לעולם, אם היינו בסנהדרין לא היה דבר כזה שבכלל הורגים מישהו, כתוב שאחד רכב על סוס בשבת אז סקלו אותו בימי יונים (סנהדרין מו, ע"א), זה עוד לפני [נס] החנכה, לפני שקבלו תרנו"ג מצות, זה היה הפקרות, הכל היה בימי היונים [שני המעשים המזכרים בגמרא שם], אבל היה סנהדרין אז סקלו אותו על רכיבה על סוס [לא מפני שראוי לכך (על פי דין) אלא שהשעה צריכה לכך" (שם)], כל שבן אם הוא מקושש [סתם שאין נהרג, כפי שמבאר].

אז המקושש הוא רצה שזה יתפס בתוך כרי דבור, הוא חכה והוא קושש לפני הסנהדרין, והוא קושש לפני אנשים, ואנשים אמרו לו אסור אסור, זה לא [מספיק בשביל לסקל], צריכים להגיד לו אתה יודע שהיום שבת, הוא צריך להגיד כן, אם הוא לא יגיד כן, לא שנה כלום, אולי הוא חושב שיום ראשון [אז] יום ששי, שואלים אותו 5 שאלות, שואלים אותו רק משגע, איזה מרצ אנמי דתי אחד יעשה כזה דבר, אי אפשר

אחרי חמש שאלות אז שאדם ימשיך לקושש עצים, אז שואלים אותו דבר ראשון אתה יודע ששבת? אחרי זה אתה יודע שלקושש זה אסור? אולי הוא חושב שלקושש זה מותר, מה זה לקושש? זה שני זרדים, שני ענפים, שני עלים בשביל לבשל ביצה קלה זה מספיק, הוא כבר חייב סקילה, אז הוא אומר: אתה יודע שזה אסור? אתה יודע שלקושש זה אסור? הוא צריך להגיד כן, אם הוא לא אומר כן אי אפשר לסקל אותו. ואחרי שהוא אומר כן, אומרים לו: אתה יודע שזה סקילה, יסקלו אותך, יורקו עליך סלעים כאלה, כל אבן עשר טון הוא צריך להגיד כן, אם הוא לא יגיד כן אי אפשר לעשות לו כלום, כן, ואחרי ששואלים את כל השאלות, וכל דבר הוא צריך להגיד: כן כן כן, ויסקלו אותך, והיום שבת, מחר יום ראשון [8], מחר יום ראשון 8 בבקר מביאים אותך לסנהדרין עם שני עדים, עכשיו תהיה במשמר, והשני עדים יעידו שקוששת עם התראה, ואמרו

מראי מקומות והערות

⁸ אנתנו כאן חמש דקות מהסנהדרין, לשכת הגזית, אם עכשיו היה בית שלישי היה פה לשכת גזית סנהדרין.

רבי טרפון ורבי עקיבא אומרים: אילו היינו בסנהדרין - לא נהרג אדם מעולם.

לך שְׁזָה שֶׁבֶת וְאָמַרְתָּ כֵּן, אָמְרוּ לְךָ
שְׁזָה אֲסוּר וְאָמַרְתָּ כֵּן, אָמְרוּ לְךָ
סְקִילָה וְאָמַרְתָּ כֵּן, וְכָל הַפְּרָטִים
הָאֵלֶּה יִגִּידוּ.

ובסוף אחרי שֶׁכָּבַר הַתְּאֲמָצוֹ וּמְרָחוּ
וְאָסְרוּ אוֹתוֹ וְקָשְׁרוּ אוֹתוֹ שָׁמוּ עָלָיו
אֲזִיקִים, עֲכָשְׁיוּ הוּא בְּמִשְׁמַר עַד יוֹם
רֵאשׁוֹן בְּשִׁמְנֵה בִּבְקָר, שֶׁהֵם מוֹגִיעִים
לְסַנְהֶדְרִין הַסַּנְהֶדְרִין אוֹמְרִים זֶה
נָכוֹן? אָמַרְתָּ כֵּן? אַתָּה יָדַעְתָּ שְׁזָה
שֶׁבֶת? כֵּן יָדַעְתָּ, יָדַעְתָּ שְׁזָה אֲסוּר?
יָדַעְתָּ, יָדַעְתָּ שְׁזָה סְקִילָה? יָדַעְתָּ,
הֵם שׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ עוֹד פַּעַם, הוּא
צָרִיד לְהַגִּיד יָדַעְתָּ, אִזּוֹ אוֹמְרִים לוֹ
אִיפֹה יִשְׁבֶּת שְׁקוּשֵׁשֶׁת עֲצִים,
הַדְּלִיקַת חֲשָׁמַל? הוּא אוֹמֵר לֹא, הִיָּה
בְּרִית, הִיָּה בְּרִית בְּשֶׁבֶת, וְהִיָּה
חֶשֶׁד, וּפְתָאוֹם נִהְיָה חֶשֶׁד, הִיָּה
הַפְּסָקַת חֲשָׁמַל, וְהָלְכוּ לְחַפֵּשׁ גּוֹי
אִיזָה עֲרָבִי לֹא מִצָּאוּ, חָשְׁבוּ [שְׁזָה
עֲרָבִי, זוֹה] הִיָּה חֲלוּנֵי אֶחָד שָׁרְצָה
לְהַדְּלִיק חֲשָׁמַל אֲנִי לֹא הִסְכַּמְתִּי,
בְּסוֹף רְאִיתִי שְׁאִין בְּרִירָה וְחֶשֶׁד
מִצָּרִים אִזּוֹ אֲנִי בְּעֲצָמֵי נִגְשֵׁתִי
לְאָדָם הִרְאִישׁוֹן, דְּגָמָא שֶׁל מַעְלָה.

וְהַדְּלִיקְתִּי אֶת הָאוֹר, כַּמָּה הִיָּתָּ
רְחוֹק מִהַכְּפָתוֹר מִהַמְּתוּג? הִיָּתִי
רְחוֹק מְטָר וְחֲצִי, מְטָר וְחֲצִי אַתָּה
פְּטוּר, צְרִיכִים מְטָר וְשְׁלִישׁ כִּי מְטָר
זֶה שְׁלוֹשׁ שְׁנֵיּוֹת אִזּוֹ צְרִיכִים מְטָר
וְשְׁלִישׁ אַתָּה כִּבְר מְטָר וְחֲצִי אִזּוֹ
אַתָּה בְּשִׁשִּׁית יוֹתֵר רְחוֹק מִהַמְּרָחֵק
הַמְּתָר, זֶה הַכֹּל הוֹלֵךְ לְפִי מְרַחֵקִים
לְפִי סְנַטִּימְטָרִים וּמוֹדֵדִים לוֹקָחִים
סְנַטִּימְטָר מְדוּד מוֹר לוֹקָחִים
סְנַטִּימְטָר וּמוֹדֵדִים אֶת זֶה אִם זֶה
מְטָר וְחֲצִי אִזּוֹ מְטָר וְשְׁלִישׁ וְכָל דְּבָר
מוֹדֵדִים אִם זֶה כִּבְר עֵבֶר אֶת הַמְּטָר
וְשְׁלִישׁ אִי אֶפְשָׁר, כִּי אָדָם אוֹמֵר
שְׁלֵשׁ מְלִים בְּשִׁנְיָה, אִזּוֹ שְׁנֵיּה זֶה
מְטָר וְעוֹד שְׁלִישׁ מְטָר וְנִמְרְנוּ אִי
אֶפְשָׁר יוֹתֵר אִזּוֹ עֲכָשְׁיוּ צְרִיכִים
לְחַפּוֹת לְעוֹד שֶׁבֶת וְלְעוֹד שֶׁבֶת...

וְהַמְּקוּשֵׁשׁ זֶה הַחֲדוּשׁ, כִּי הַשְּׂאֵלָה
מִה זֶה מְקוּשֵׁשׁ הַפְּרָשָׁה מִתְחִילָה
בְּעֵץ וְנִגְמַרְתָּ בְּעֵץ, "הִישׁ בָּה עֵץ אִם
אִין" (בְּמִדְבָר יג, ט) וְאַחֲרָי זֶה "מְקוּשֵׁשׁ
עֲצִים" (בְּמִדְבָר טו, ז).

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בווער
לפניו עד לב השמים, והוא בשביל
קדושת השם יתברך שוכר את טבעו
ומפיל את עצמו להאש על קדושת
השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש
ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו
שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וברכה ראשונה של שמונה עשרה
יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו
אותו כל אומות העולם בכל עיניהם
קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש
חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים
ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר
בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר
לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע
ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, וכשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר הנה לו תענוג ושמחה בעשיית
מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר
לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר.
וראיה לדבר שיותר הנה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתנווג של הצדיק
האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די
שאין לו שום תאוה כלל, כי אם
אדרבא יש לו יסורין מזה ממש
כמו יסורי התינוק בשעת מילה.
כי ממש יסורין אלו יש להצדיק
בשעת זנוג ויותר מזה. כי התינוק
אין לו דעת, על כן אין היסורים
שלו גדולים כל בה, אבל הצדיק
שיש לו דעת יסוריו גדולים
מהתינוק. וזה היה אצלו דבר
פשוט ואמר שכל אדם יכול
לזכות לבוא למדרגה זו. ובפי
הנראה מדבריו הנה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה
מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי
בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

כמחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים משחיתים כל מום נם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בניזקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים חלק בראש, כי הם אבות הממאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה כנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומזגו הרע.

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותבדד יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אות ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות ובדעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב

ברכת מזל טוב חמה ולבבית לידיד המערכת העומד
לימינה ועושה לילות כימים עבור הפצת אור תורת

הצדיק וכתובת שיעוריו

ה"ה מלאכי בואנה

לרגל אירוסיו

יה"ר שזכות הצדיק תעמוד לו ויזכה לדבוק בצדיק בזה
ובכא עד סוף כל הדורות

קדושת השבת

סוד המנורה הטהורה

שבעתיים כאור החמה ואור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתיים מאור שבעת הימים כמה זה שבעתיים מאור שבעת הימים? שבע שבע שבע ככה יהיה האור פתאום יהיה אור כזה שלא היה מבריאת העולם.

עכשיו הולך להיות כזה אור שלא היה מזמן בריאת העולם כזה אור עוד לו נוצר כי רבנו חי וקיים רבנו נמצא לכן כולם צריכים לנסוע לאומן עוד היום יש גמלא פרחא כתוב במסכת מכות שכל אחד יכול לבוא עם גמלא פרחא לעוף באוויר. (שעור מתשפ"ג).

לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך זה גימטרייה בדיוק שמ"ג זה שבע כפול שבע כפול שבע – 777 אור מים רקיע ועוד מאה ואז הוא זכה לשבע שבע שבע למך וגם אברהם זכה לשבע שבע שבע בשגם הוא בשר לכן זה בדיוק גימטרייה שמ"ג כמניין המנורה הטהורה שקראנו בבהעלותך שבעה ושבעה נרותיה עליה ושבעה שבעה מוצקות ואז גילו שהמספר שבע שבע שבע זה המספר הכי קדוש שמ"ג בשגם הוא בשר. כמו שכתוב

סדוקנות המצדיקים

איפה שהצדיק עומד – נמצאים כל הרפואות

סינן, ח"י סינן זה היום הכי גדול בשנה כפשוטו אפשר להפקד ואפשר לרפא את כל המחלות בעולם כל המחלות בעולם ובהשיג שדוכים. בח"י סינן יש תוכנית שלמה איך לחסל את ארמילוס, לכן צריכים לכוון בבונה ירושלים כתוב בסדור האר"י לכוון להרוג את ארמילוס הרשע כי ח"י סינן זה באמת היום הכי גדול בשנה אפשר לפעל כל דבר, יותר גדול מיום כפור יותר גדול מהכל אפשר לפעל כל הרפואות כל השיעויות ולצאת מכל החובות עכשיו אנחנו יוצאים מכל החובות יוצאים עכשיו ופועלים נסים גלויים, ח"י סינן היו נסים גלויים אפשר להביא עוד ספורים על ח"י סינן מהשוואה. (שעור מתשפ"ב).

ששובו בנים הרגו את ארמילוס כי הם מחפשים תוכניות או צריכים להודיע לחולקים להודיע להם שהתוכנית עכשיו זה לחסל את ארמילוס אם אפשר משהו יש לו קשר עם החולקים יש לך איזה קשר עם משהו תגיד לו שעכשיו יש תוכנית בשובו בנים היית בברית יש שם תוכנית לחסל את ארמילוס.

הכרת את ארמילוס? אתה לא יודע מי זה הוא היה בחיידר איתך למד איתך בסוף הוא נהיה גם כן מהחולקים.)

ח"י סינן – נס המעיין של מרן הבן איש חי

ב"ה סינן שנבקע המעיין [תחת רגלי הבן איש חי]. כל הבית כנסת [בבגדד] שקע באדמה, והמים [שיצאו] רפאו את כל המחלות, עד שהממשלה סתמה את זה, או שזה נסתם לבד. כי זה נהיה אגף תירות, הפסיקו להתפלל לה [על הרפואה]. המים רפאו את כל המחלות, איפה שעמד הבן איש חי, איפה שהצדיק עומד זה מרפא את כל המחלות! לקחו מים מהצדיק אז מיד נתרפאו מכל המחלות איפה שהצדיק עומד זה מרפא את כל המחלות! ח"י סינן שאז נבקע המעיין, "אתה בקעת מעיין ונחל אתה הובשת נהרות איתן" (תהלים עד, טו), ה' בקע מעיין, תחת הרגלים של הבן איש חי נבקע מעיין, וזה החזיק שנתים ימים, זה רפא את כל החולים בעולם, באו מכל העולם. היום אנחנו בח"י סינן שיהרגו את ארמילוס |1| שארמילוס בעזרת ה' יחסלו אותו בח"י

1 (אני נגד הריגות, בסוף יהיה מהפרקליטות, יהיה עוד תוכנית בטלוויזיה

מילותא דבר יהודתא

את המעשה האימהי הידוע, ומכינה לך את אותה עוגה. כל יום. עד שתמות.

7: מחקרים קובעים! נהיגה בשכרות – מפחיתה את הסיכוי למות מסרטן!...

8: הגיע הזמן להגיד את זה: תינוק בן שבוע לא דומה לאף אחד – אולי לגולם!...

9: אשה מתקשרת לחברתה: הצילו! יש לי גזק ענקי בחדר, ביקשתי מבעלי להרוג אותו, אפילו הוא נגעל – מה לעשות? החברה: קחי כפכף, ותזרקי עליו בכוח. האשה: זרקתי – הוא עדיין לא מוכן להרוג את הגזק!...

10: מרוקאי קיבל עבודה, לנקות עשבים בין הקברים בבית העלמין. ביום העבודה הראשון שלו, לקח טוריה והתחיל לנקש. הוא רואה, 'כאן נח ברקוביץ', 'כאן נח שמילוביץ', 'כאן נח אהרונוביץ' – התעצבן, וזרק את הטוריה. מה אני פראייד??! כל האשכנזים נחים – ואני עובד!...

1: נכון שהבטיחו שלא יהיה יותר מבול – אבל אף אחד לא דיבר על 'חמסין'!...

2: עתידות! ביום רביעי, עם תום ימי 'חג הקורבן [החורבן] – יעשו השכנים שלנו מעבר לגבול, על האש'... בתפריט: קריית שמונה, מטולה, מרגליות, ועוד!...

3: עם כל הכבוד לשופטי בית הדין הבינלאומי בהאג – משחק האובייקטיביות של עמיתיהם בירושלים לא פחות מוצלח!...

4: פגשתי בשבת כמה שמאלנים. וכמוכן שאלו: למה החרדים לא מתגייסים? התחלתי לשווק תירוץ חדש... 'לא נתגייס – כל עוד ביבי ראש ממשלה!...'!!!

5: בכל בית, יש את קערת ה'אללה בבאללה' – שאפשר למצוא בה: גומייה לשיער, מטבע של 10 אגורות, סוללת AA, מפתח שלא פותח כלום, חזוב מות!...

6: הרגע הזה, שאמא שלך מכינה עוגת תפוזים, ואתה אומר לה 'היא טעימה' – אז היא עושה

קדושת הצדיקים

יש צדיק אחד בכל דור – שהוא המשפיע את כל השפע

משפיע את הבר לכל הארץ "הוא המשפיע לכל עם הארץ" (בראשית מב, ו) אז יש חנינא בנ"י בכל דור, יוסף עוד דעו שהוא מלך אבל חנינא אף אחד לא הכיר אותו ואף אחד לא ידע מיהו בכלל, והוא יושב בחדרי חדרים וכל החיים הוא רק אוכל חרובים, מגיל שלש עשרה רק אוכל חרובים ואין לו יין לקדוש ואין לו כזית להמוציא אין לו כלום ובשבת קדש הוא רק שר שירים, אז יש תמיד צדיק אחד שדרכו כל המים ומשה רבינו רצה לעורר אותם שהמים זה בזכות מרים וזה לא סתם מים כי סתם מים יש במדבר ואפשר לחפר ולהוציא מים. (שעור מתשפ"ב).

המים באים רק בזכות הצדיקים. כל העולם נזון בשביל חנינא בנ"י, יש חנינא בנ"י וכל העולם נזון מאותו חנינא בנ"י וצריכים לדעת מי זה החנינא הזה, נכון כלם צדיקים ואנחנו אומרים 'כלם אהובים, כלם ברורים, כלם גבורים, כלם קדושים וכלם עושים באימה וביראה רצון קונם' אבל יש צדיק אחד שעליו עומד כל העולם והוא המשפיע את כל השפע.

כמו יוסף הצדיק שהוא משפיע בר, הוא

הילדים היודעים

צריך ללמד את הילדים פרשה

לא יודעים פרשה, לא מכירים פרשה, בכלל לא יודעים שיש פרשה בעולם, שובו בנים אני יודע לא לומדים פרשיות אבל מתר, אפילו שהרב אומר לא ללמד אבל מתר בן ללמד, פה מתר לכם ללכת נגד הרב, פה מתר לכם לשמע לשון הרע על הרב, אם הרב יגיד לכם לא ללמד פרשה אתם יכולים לשמע את הלשון הרע ולהגיד דוקא בן ללמוד את הפרשה. (שעור מתשפ"ב).

אני לא יודע אם אתם לומדים חמש, בשובו בנים לומדים חמש? לומדים לפעמים? יש פרשת חיי שרה אני לא יודע אם לומדים בשובו בנים צריכים לדאג שילמדו שיתחילו ללמוד את הפרשה ולדיק ולדעת.

יש עמוד האמת של הרבי מקוצק שיהיה כאן מנח עמוד האמת, את הכל צריכים ללמוד, צריכים לדעת את החדושי הר"ם על הפרשה, את הכל צריכים ללמד עם הילדים, הילדים

קדושת הבית

רבקה מעולם לא ראתה צורת איש

כל הענין של הבנות זה הצניעות, ואחרי זה היא צריכה להיות "משפלת", כמה שהאשה יותר חריפה אז הבן יותר למדן, את השכל מקבלים מהאמא ולכן צריכים לקחת אשה חריפה "בית והון נחלת אבות ומה אשה משפלת" (משלי יט, יד), איך יודעים שרבקה הייתה אשה משפלת? יודעים שבגלל שאליעזר אמר מי שתתן לי כוס מים, אבל כל בדואית כל ערבית תתן לך כוס מים, הוא אמר אני רק רוצה כוס מים והיא מצדה כבר הציעה גם לכל הגמלים, עשרה גמלים אי אפשר [להשקות] זה לוקח שלשה ימים, כל גמל שותה לשלושה ימים, אז המדדש מאור האפלה בפרשת חיי שרה אומר שהכד היה קופץ מעצמו, ותוך כמה שניות היא מלאה את כל השקת, זה שקת לשלשים יום כי זה עשרה גמלים, איך

אפשר להשקות עשרה גמלים והיא ילדה בת שלש, "ותמלא כדה ותעל" (בראשית כד, טז) והיו הולכות לשאב בבין השמשות בזמן שבגים אסור להם להיות ברחוב.

הזהר אומר שהיה אסור לבנים להמצא ברחוב, וככה היה גם כן בתימן היה שעה שהנשים הולכות לקניות והיה אסור לגברים להמצא ברחוב, וזה היה המנהג פעם, וככה גם כתוב על בת יפתח: "לא ידעה איש" (שופטים יא, לט), חוץ מאבא שלה היה לא הכירה איש, ולא ידעה איך נראה בן, ובכלל לא חשבה שיש כזה דבר, היא לא ידעה, על רבקה גם כן כתוב "איש לא ידעה" והיא בכלל לא ראתה צורה של איש, והיא בחיים לא דברה עם אשה, כי בדרך שהולכים לשאב מים אפשר לדבר, הולכות כל הנשים, כל נשות העיר, והיא לא מדברת עם שום אשה, אין דבר כזה. (שעור מתשפ"ב).

קדושת ההורה

ברסלב – זה רק לימוד גמרא

ללמוד פי שתיים עכשיו, איך שרבי נתן נהיה
בִּרְסֵלָב אז השווער ר' דוד צבי שהיה ראש
הליטאים נגד חסידות שאל את אשתו מה
הוא נהיה חסיד? הוא לומד לכל הפחות? הוא
פוחח גמרא לפעמים? [ענתה לו:] מה זה, הוא
לומד פי שתיים אין לו זמן בכלל לדבר אתי
ולהסתכל עלי, אה אם כך אז תעמדי בשוק
עם שק מלח ותמכרי בשוק |1|.

מדברים על זה שאדם בא לעולם רק בשביל
דבר אחד - שיזדע שאם הוא נהיה ברסלב הוא
נפל בפח מאוד גדול, אני מציע לכלכם לעזוב
את ברסלב אבל אם אתם רוצים להשאיר
בברסלב אז צריכים לדעת את כל הש"ס
אין ברירה, צריכים לדעת את כל הש"ס ואת
כל הגמרא וכל קצות החשן גתיבות המשפט
ותקפו כהן. (שעור מתשפ"ב).

אדם בא לעולם רק ללמוד גמרא, אדם צריך
לדעת הוא רוצה ללמוד לקוטי מוהר"ן ולקוטי
הלכות זה הכל בסדר יש עשרים וארבע שעות
אז תלמד שעה לקוטי מוהר"ן אבל עשרים
ושלש שעות תלמוד גמרא, עשרים ושלוש
שעות זה רק ללמוד גמרא ולדעת משניות
בעל פה, יומא סכה קדושין כל המשניות בעל
פה, העקר היום זה למוד הגמרא.

כדי להיות יהודי צריכים לדעת את כל הש"ס
וקך זוכים להיות יהודי, כל [לקוטי הלכות]
הלכות תפלין [הלכה] ה' [סעיף ה'], רבינו
שואל כל גנע איך זוכים להיות יהודי, איך?
צריכים לדעת את כל הש"ס, להיות יהודי
פשוט צריכים לדעת את כל הש"ס, כך אמר
רבי שמואל סלנטר וכל הענין שלו היה רק
למוד שלחן ערוך, אז הוא (רבי שמואל
סלנטר) זכה להפטר בפרישת משפטים, והוא
אמר יהודי פשוט צריך לדעת את כל הש"ס.

אדם צריך לדעת שהיסוד של ברסלב זה לדעת
את כל הש"ס כמו שכתוב [בלקוטי מוהר"ן
תורה א'] על ידי התורה נתקבלים כל התפלות
והבקשות "מסיר אָזנו מְשִׁמֵּעַ תּוֹרָה גַם תּפִּלְתּוֹ
תּוֹעֲבָה" (משלי כח, ט), אתה נהיית ברסלב
נפלת בפח, כי לפני זה היית פטור מללמוד
ופטור מלהתפלל ופטור מלהניח תפלין רק
לרקד כל היום על הגנות ועל הטנדרים, אבל
זה לא ככה, אדם בא לברסלב אז הוא צריך

1 פעם לא היה פרנסה כמו היום
שאשה מורה או גנת אלא היו עומדים עם שק
מלח או הערינג כמו ר' נפתלי כהן שהוא בנה
את הבית כנסת באומן הוא התפרנס מהחבית
הערינג ואיך שהוא בנה את הבית כנסת [-]
הקלויז של חסידי ברסלב באומאן] אמר לו
הכומר עכשיו תבנה כנסיה כמו הבית כנסת אז
מיד הוא ברח לארץ ישראל והוא היה השווער
של רבי אברהם בן רבי נחמן והוא עמד במאה
שערים עם חבית הערינג וזה היה הפרנסה
שלו וכל חמש דקות מוכר עוד דג ועוד דג, ר'
ישראל גרוסמן אבא של הרב יצחק דוד הוא
כותב בספר מה שקיבלו ילדים לחיידר זה
לחם יבש לא כמו היום סנדוויצ'ים וארוחות
חמות, כל מה שילד מקבל זה פרוסת לחם
יבש לכל היום בחיידר, והיה לו נס כי מישוהו
עם חבית הערינג אמר לו אני מרשה לך לטבול
את פרוסת הלחם בחבית שלי וזה היה המעדן
שלו.

קדושת המסירות

זה בני חת? זה ת"ח ות"ט, אמרנו שהחתי זה הקלפה הכי נוראה וזה הקלפה שהיו צריכים למגר אותה בשנת ת"ח ולכן בשנת ת"ח ות"ט מגרו את הקלפה של בני חת לגמרי.

עשר פעמים כתוב בני חת, עשר פעמים אברהם השתחוה לבני חת ואמר בעל הטורים כל מי שמקים מקחו של צדיק כאלו קים עשרת הדברות, כי ברגע שמשמידים את הקלפה של החתי שומעים את עשרת הדברות, כל סיון זה היום שאפשר לשמוע את עשרת הדברות, אדם בא לעולם בשביל כ' סיון ובשביל זה הוא בא לעולם ובשביל זה הוא נולד. וברגע שמגיע כ' סיון הוא צריך לדעת שעכשיו זה הרגע לשמוע את עשרת הדברות. (שעור מתשפ"ב).

כ' סיון – אדם נולד בשביל כ' סיון

עכשיו היה כ' סיון זה התאריך הכי גדול, כ' סיון זה כמו יום כפור שהכחידו שלישי מעם ישראל [בת"ח ות"ט], הנאצים הכחידו שש מליון, כל סיון באירופה הכחידו חצי מליון, באירופה היו שני מליון אז חצי מאירופה הצליחו להרוג |1| כלם הלכו על קדוש ה' ישר לגן עדן בגזרות ת"ח ות"ט שזה הגזרות הכי נוראות שהיו בעם ישראל.

הזהר אומר בתולדות בדרך ק"ט עמוד ב' מה

1 וזה הכל האוקראינים, ולכן ישראל אומרים לאוקראינים שהרוסים נלחמים בהם כי מה אתם רוצים מאיתנו שנעזרו לכם, אתם הרי השמדתם שלישי מעם ישראל, האוקראינים השמידו ועכשיו הם משתגעים שלא עוזרים לכם, איך אפשר לעזור לכם אתם השמדתם את כולנו.

החיזוק היומי

♦ מה התפקיד ♦

"עם ישראל יקום מהבנות!"
העיקר:
עם ישראל קם מהבנות-
שהבנות הם יראות שמיים,
הם תמימות,
הם מקבלות את כל התרי"ג מצוות!
הבנות,
הם מקבלות את התורה לפני הבנים!
הם מקבלות את התורה-
יותר בתמימות,
יותר ברצינות.
כל בת,
יותר רצינית מבן!
יותר לומדת,
יותר שולטת בלימודים.
לכן,
הבנות תמיד מוציאות במבחנים,
ציונים יותר גבוהים מהבנים!
לכן,
בת צריכה לדעת:
שהתפקיד שלה,
ללמוד להיות מורה,
להיות מנהלת!
ועל ידי זה תבוא הגאולה השלימה
במהרה בימינו, אמן!

♦ ענווה ♦

יהודה בכלל לא רוצה,
יהודה בכלל חלק על משה.
בכלל לא רוצה שיכתבו את המילה
"נשיא".
כל פעם כתוב "נשיא",
ופה לא כתוב "נשיא".
למה לא כתוב "נשיא"?
לא כתוב "נשיא".
למה?
אלא:
נחשון הלך פה עד הסוף.
הוא לא ויתר.
אני לא רוצה שיכתבו 'נשיא'.
הוא לא הסכים.
"רצה תפלתי כמו קורבן נחשון",
כך אנחנו אומרים בשיר 'אורה
ושמחה',
כמו 'קורבן נחשון'-
הוא לא הסכים שיכתבו "נשיא".
כתוב "נשיא" הוא מחק את זה.
לכן:
"קורבן נחשון"-
זה הכי חשוב!

ההיזוב היומי

♦ מעלת הבת ♦

אמר רב חסדא:

שהתינוקת יותר חשובה מהתינוק.

הבת,

יותר חשובה מהבן.

כי הבת לומדת,

הבת עושה מבחנים,

הבת לומדת להיות מורה,

להיות מנהלת.

הבנים,

מסתובבים סתם ברחובות,

זורקים אבנים על ערבים,

על מכוניות של ערבים.

הבנים,

לא יודעים למה הם שייכים,

למה הם נמצאים.

מי שלא יכול ללמוד גמרא שמונה

שעות ביום,

הוא נהיה פרחח,

הוא נהיה עברייך,

יושב בבתי כלא,

מוכר סמים,

מעשן סמים,

מעביר סמים.

כל הבנים הולכים לאיבוד.

עכשיו אנחנו בכזה דור,

שרוב הבנים הולכים לאיבוד!

♦ קירוב לצדיק ♦

הצדיק האמת יכול לעשות הכל,

בלי שום כוח,

בלי שום נהר דינור.

הצדיק יש לו כח לתקן את הכל!

אומר ההיכל הברכה:

כל פעם שהוא מכניס את היד

לכיס,

הוא לא מוצא איזה נייד,

הוא צריך לחפש בעוד כיס,

אולי הוא שכח בבית אולי זה

נמצא בתיק-

הוא מקבל עכשיו ארבע מיתות

בית דין,

כל טפה צער שיש לבן אדם,

זה כמו מליון פעם ארבע מיתות

בית דין-

וככה הכל מתכפר לו,

הוא לא צריך לעבור נהר דינור,

הוא לא צריך לעבור עוד אושוויץ-

כי הוא כבר נשרף,

מרוב בושה הוא כבר נשרף,

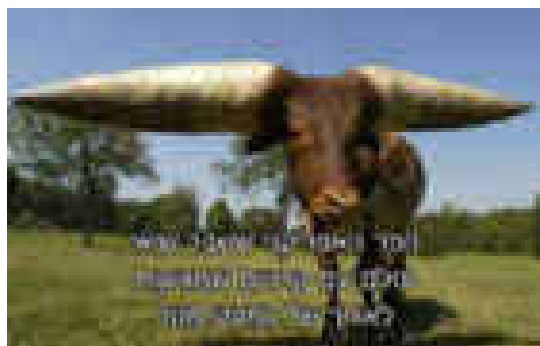
הכל התכפר לו-

הצדיק מכפר לו הכל!

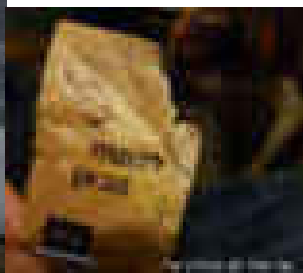

האם אתם מוכנים לנסות את זה?

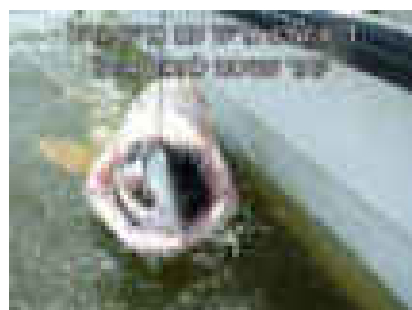
www.ynet.com

האם אתם מוכנים לנסות את זה?
האם אתם מוכנים לנסות את זה?
האם אתם מוכנים לנסות את זה?

האם אתם מוכנים לנסות את זה?
האם אתם מוכנים לנסות את זה?
האם אתם מוכנים לנסות את זה?

האם אתם מוכנים לנסות את זה?
האם אתם מוכנים לנסות את זה?

www.ynet.com

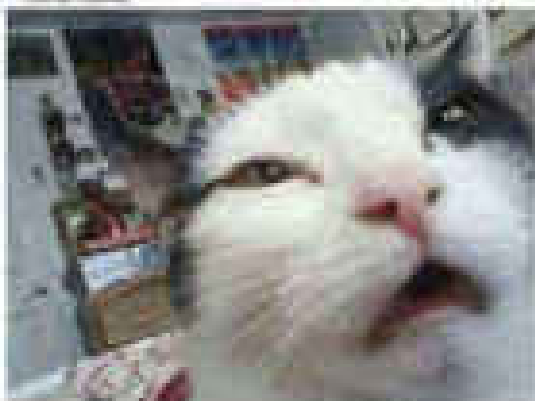

האם אתם מוכנים לנסות את זה?
האם אתם מוכנים לנסות את זה?

האם אתם מוכנים לנסות את זה?

האם אתם מוכנים לנסות את זה?

www.ynet.com

במדבר פרק ז ע

(טו) פֶּרֶ אֶחָד בֶּן בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ אֶחָד בֶּן שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:

(טז) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:

(יז) וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֵתוּדִים חֲמִשָּׁה

כֶּבֶשִׂים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נַחֲשׁוֹן בֶּן עַמִּינָדָב:

שם הקורבן	1	2	3	4	5
פר לעולה	חזקיה (14) 40 שנה ג'קצט - ג'רכח				
איל לעולה	יאשיהו (17) 31 שנה ג'רפה - שטז				
כבש לעולה	יותם (12) 16 שנה ג'קסז - קפג				
שעיר עיזים	מנשה (15) 55 שנה ג'רכח - רפג				
שלמים בקר שנים	דוד המלך (1) 40 שנה ב'תתפז - תתקכו	שלמה המלך (2) 40 שנה ב'תתקכו - תתקסה			
אילים חמשה	רחבעם (3) 17 שנה ב'תתקסה - תתקפא	אביה (4) 3 שנים מקוטעות ב'תתקפא - תתקפג	יהורם (7) 8 שנים ג'מז - נה	אחזיהו (8) 1 מקוטע ג'נה - נו	אמציה (10) 14 שנה ג'קא - קטו
עתודים חמשה	אחז (13) 16 שנה ג'קפג - קצט	אמון (16) 2 שנים ג'רפג - רפה	יהואחז (18) 3 חודשים ג'שטז	יהויקים (19) 11 שנה ג'שטז - שכז	יהויכין (20) 3 חודש' 10 ימים ג'שכז
כבשים חמשה	אסא (5) 41 שנה ב'תתקפג - ג'כד	יהושפט (6) 25 שנים מקוטעות ג'כד - מז	יואש (9) 40 שנה ג'נו - קא	עוזיהו (11) 52 שנה ג'קטו - קסז	צדקיהו (21) 11 שנה ג'שכז - שלח

21 מלכי בית דוד מסודרים לפי סדר השנים

דוד	שם	הגדרתו	מלך	בשנים
1	דוד המלך	שלמים	40 שנה	ב'תתפו - תתקכו
2	שלמה המלך	שלמים	40 שנה	ב'תתקכו - תתקסה
3	רחבעם	אלים	17 שנה	ב'תתקסה - תתקפא
4	אביה	אלים	3 שנים מקוטעות	ב'תתקפא - תתקפג
5	אסא	כבשים	41 שנה	ב'תתקפג - ג'כד
6	יהושפט	כבשים	25 שנים מקוטעות	ג'כד - מז
7	יהורם	אלים	8 שנים	ג'מז - נה
8	אחזיהו	אלים	שנה 1 מקוטעת	ג'נה - נו
9	יואש	כבשים	40 שנה	ג'נו - קא
10	אמציה	אלים	14 שנה	ג'קא - קטו
11	עוזיהו	כבשים	52 שנה	ג'קטו - קסז
12	יותם	כבש לעולה	16 שנה	ג'קסז - קפג
13	אחז	עתודים	16 שנה	ג'קפג - קצט
14	חזקיהו	פר לעולה	29 שנה	ג'קצט - רכח
15	מנשה	שעיר עיזים לחטאת	55 שנה	ג'רכח - רפג
16	אמון	עתודים	2 שנים	ג'רפג - רפה
17	יאשיהו	איל לעולה	31 שנה	ג'רפה - שטז
18	יהואחז בן יאשיהו	עתודים	3 חדשים	ג'שטז
19	יהויקים בן יאשיהו	עתודים	11 שנה	ג'שטז - שכז
20	יהויכין בן יהויקים	עתודים	3 חדשים ו-10 ימים	ג'שכז
21	צדקיהו בן יאשיהו	כבשים	11 שנה	ג'שכז - שלח

צדקה תציל ממות

לאנשי שלומינו היקרים:

כולנו זוכרים איך שבמשך כל השנים לא פגע כמעט המוות בקהילה הקדושה, ואילו בשנתיים האחרונות נפטרו למעלה מ-13 מהקהילה ז"ל.

התורה הקדושה כותבת: "וּצְדָקָה תִּצְלֵל מִמָּוֶת", וכפי שראינו ושמענו מאות ואלפי מקרים שבכל עת צרה וצוקה היו מביאים פדיון נפש למורינו הרב והיו נפדים וניצולים מהצרה ויוצאים ממוות לחיים, ועל כן בשנים האחרונות מאז שנאסר עלינו ליתן למורינו הרב פדיונות בעו"ה להציל נפשותינו לא נמתקו הגזרות הנוראות ונפטרו גדולים וצדיקים ועוללים שלא חטאו מהקהילה הק' [וכן אמר מורינו הרב].

מורינו הרב אמר מספר פעמים שצדקה להוצאות ספריו והפצתם נחשבת ממש כפדיון לתוך ידיו הקדושות.

על כן נתחזק להשתתף בהוצאת ספריו הקדושים והפצתם להגדיל ולפאר שם רבינו הקדוש בעולם ובזכות זה ננצל מכל רע.

בשנים האחרונות פתחנו ב**שביבי אור** כולל לכתיבת כל שיעורי מורינו הרב והדפסתם במחיר הקרן, למען לא יאבד שום דיבור קדוש, והכל בצורה מפוארת עם ביאורים ומראי מקומות ועוד הרבה מעלות חדשות, חלקים גדולים מהספרים הוגהו על ידי מורינו הרב בעצמו, בכולל עמלים על התמלול הכתיבה ההגהה העריכה הביאור והניקוד עשרות אברכים תלמידי חכמים, עד כה יצאו לאור 8 ספרים **שנמכרו במחיר הקרן**.

וכעת אנו עומדים לפני הדפסת 7 ספרים, חדשים של מורינו הרב, 3 של תשפ"ג ו-3 של שנת תשפ"ב הכוללים שיעורים תפילות מאמרים ומכתבים, ותשע"ו חלק שלישי.

ועוד היד נטויה, וכעת בשלבי עריכה שונים ובכתיבה עוד מספר ספרים, כמובן שההיקף האדיר של הפעילות עולה עשרות אלפי שקלים בחודש, ואנו נמצאים בחובות גדולים.

יחד נוציא הספרים הקדושים לאור וננצל מכל פגע רע.

מורינו הרב הבטיח שמי שיתמוך ב'קרן שביבי אור' יזכה:

לראות את משיח בן דוד פנים אל פנים

להשתתפות בהדפסת והפצת הספרים הקדושים:

058-3289-318

בפרסום ראשון!

מכתב נורא במועלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חוקו ואמצו כל המיחלים לה.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשון ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור מועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלק לילדים | כולל לכתיבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | המצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות צרו קשר עוד היום: 056-3289-318

